

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARĂ

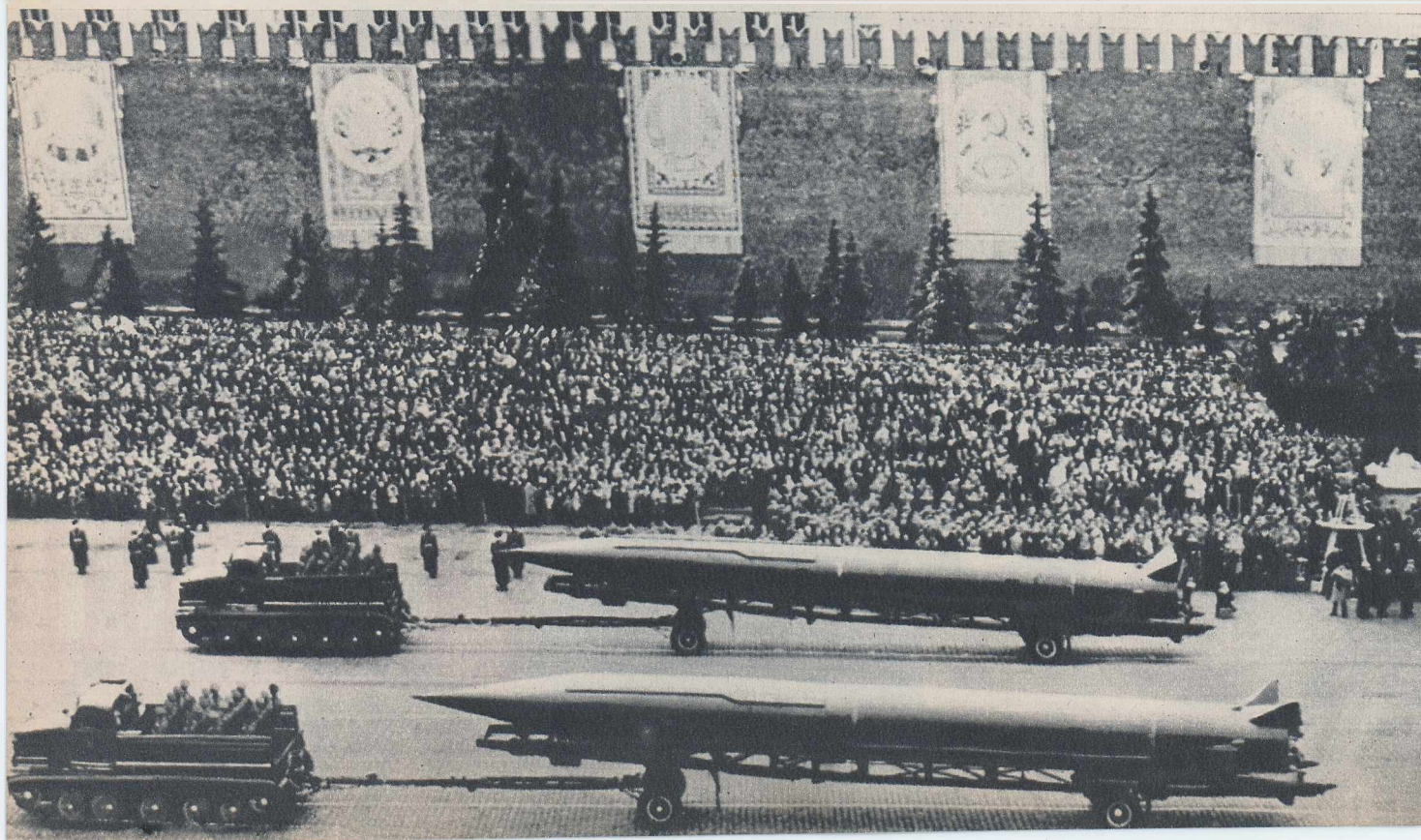
Nr. 45 (337) — 11 noiembrie 1961

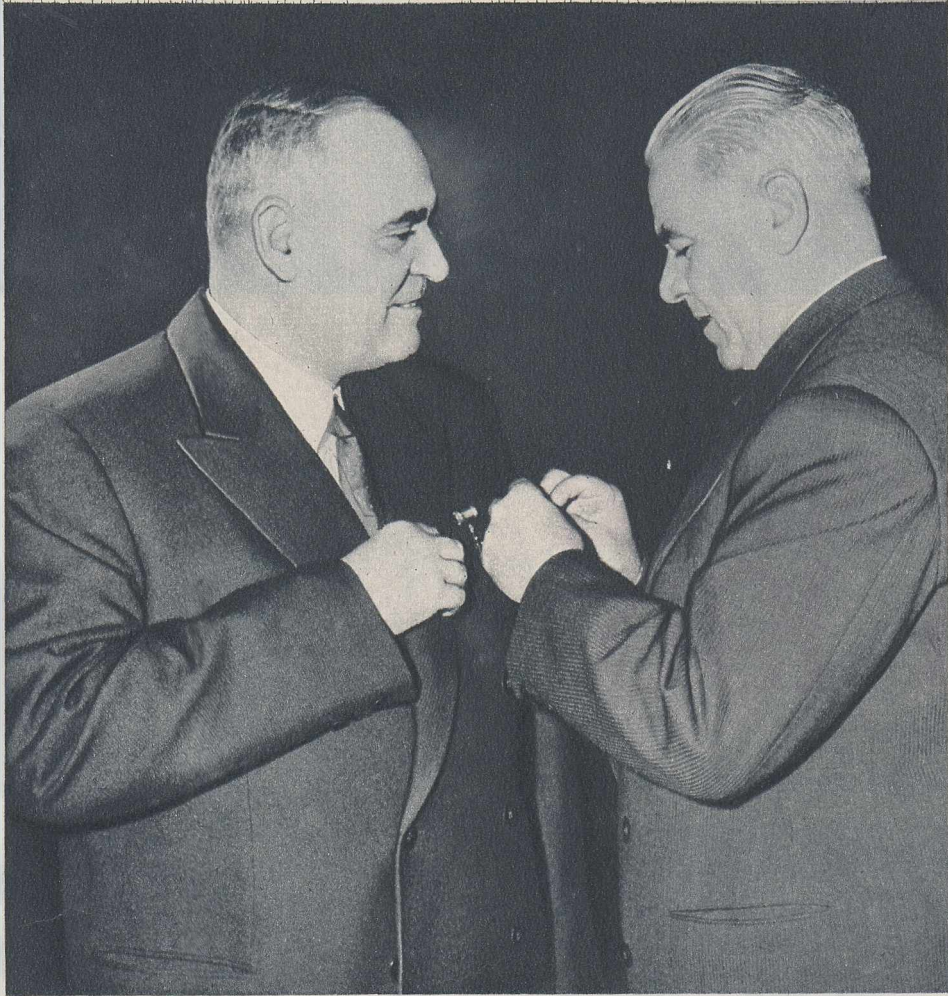
Prezidiul adunării festive organizate de Comitetul orășenesc București al P.M.R. și Comitetul Executiv al Sfatului Popular al Capitalei, consacrate sărbătoririi zilei de 7 Noiembrie, cea de-a 44-a aniversare a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie.

fotocronica
FLACĂRII

Sărbătorirea celei de-a 44-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie a constituit o nouă și impunătoare manifestare a forței și voinței de pace a Uniunii Sovietice. Imaginile înfățișează aspecte de la demonstrația oamenilor muncii din Moscova (fotografia din dreapta) și din timpul paradei militare (fotografia de jos).

SOLEMNITATEA DECORĂRII TOVARĂȘULUI GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ

Tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej primind înalta distincție: Medalia de Erou al Muncii Socialiste din R. P. Română „Secera și Ciocanul” — conferită pentru a doua oară.

Miercuri dimineața la Palatul R.P.R. a avut loc solemnitatea decorării tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej, cu prilejul celei de-a 60-a aniversări a zilei sale de naștere.

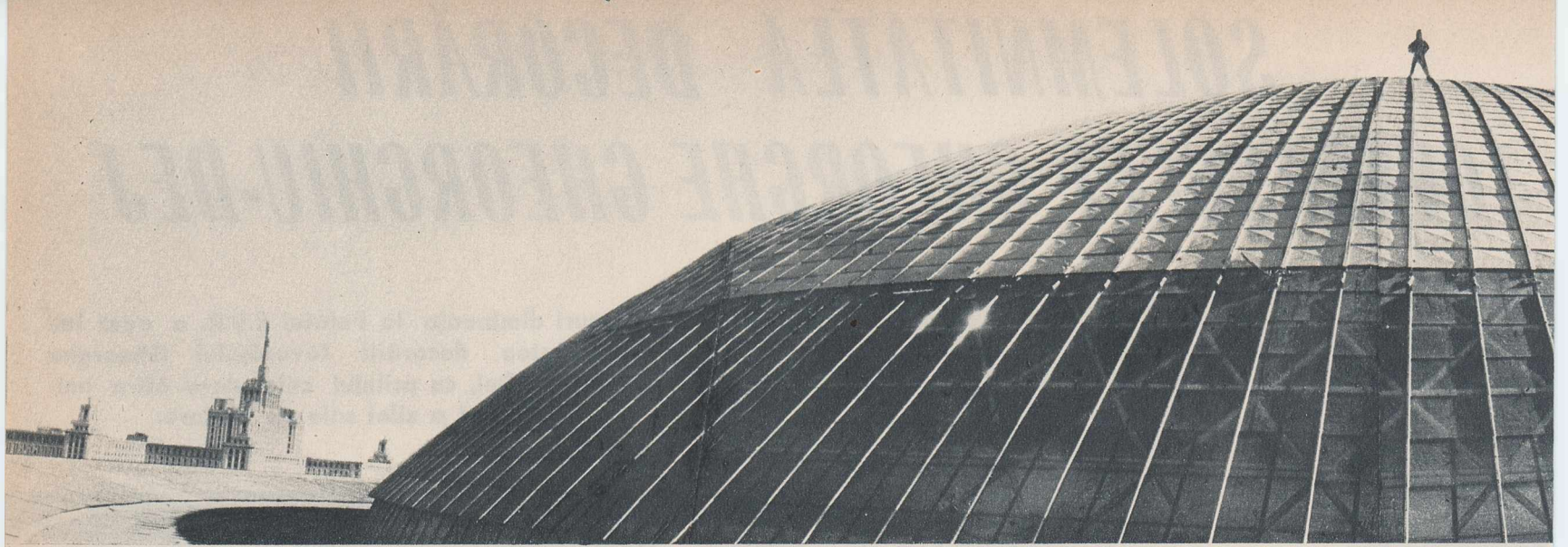

Tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej este felicitat de oțelarul Ștefan Tripșa, de la Combinatul siderurgic Hunedoara, Erou al Muncii Socialiste.

Gheorghe Maftel, președintele G.A.C. din Iibucani, regiunea Bacău, îl felicită pe tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Reprezentanții organizației de pionieri felicită pe tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej.

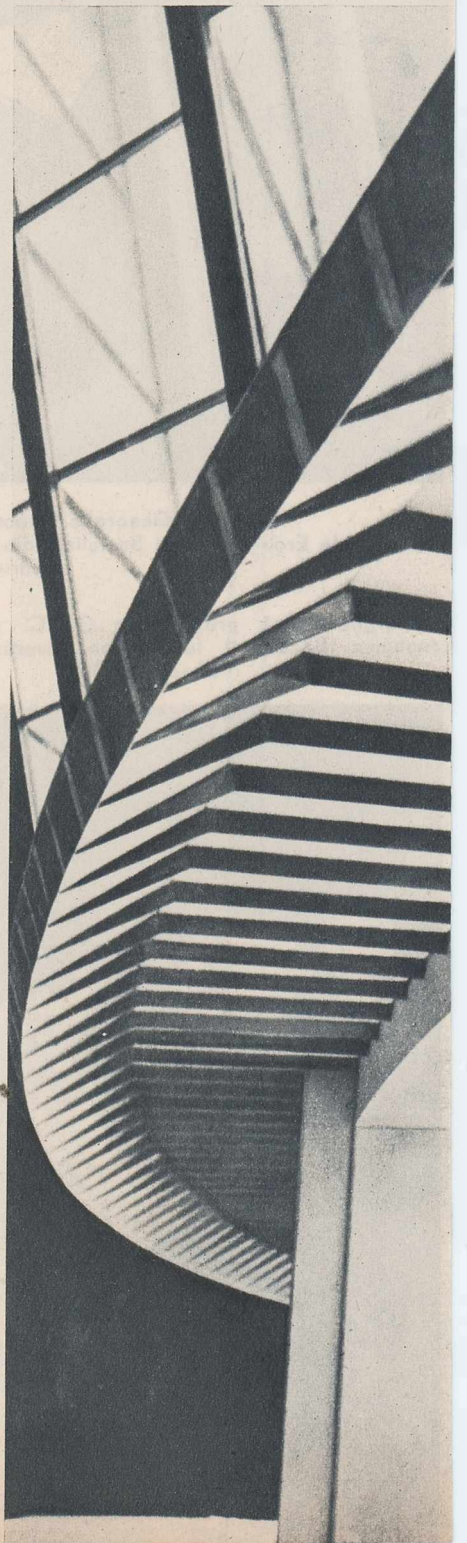
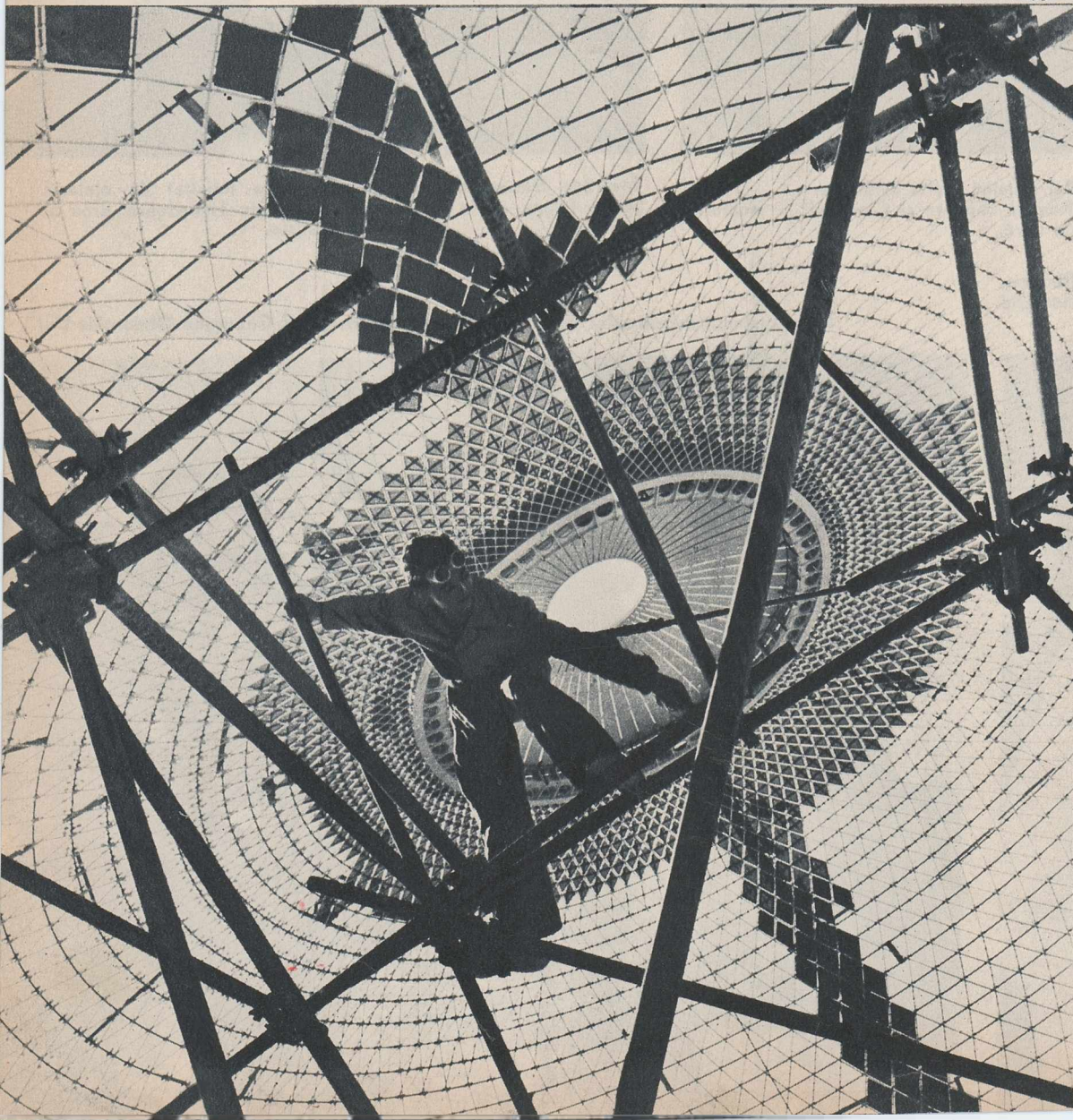

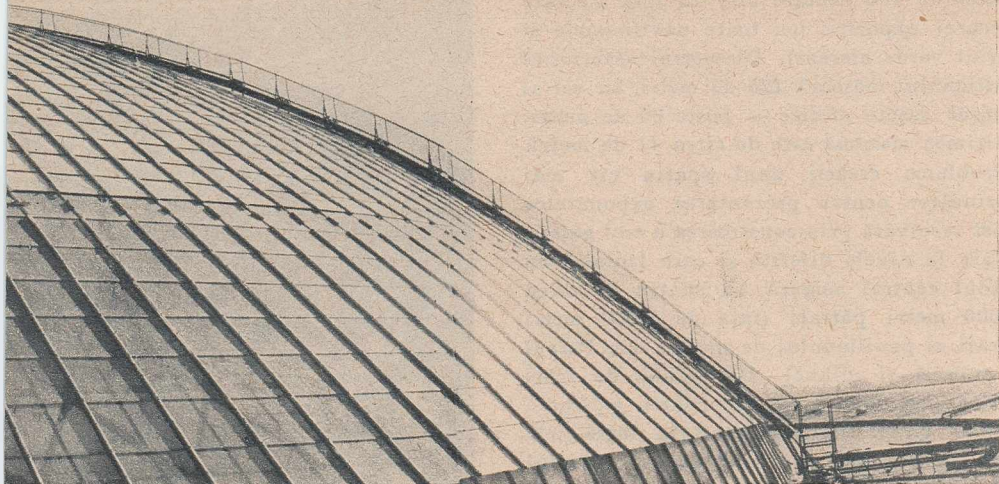

Fotocronică București 1961

În timpul dificilelor lucrări de montaj ale cupolei.

Detaliu arhitectural.

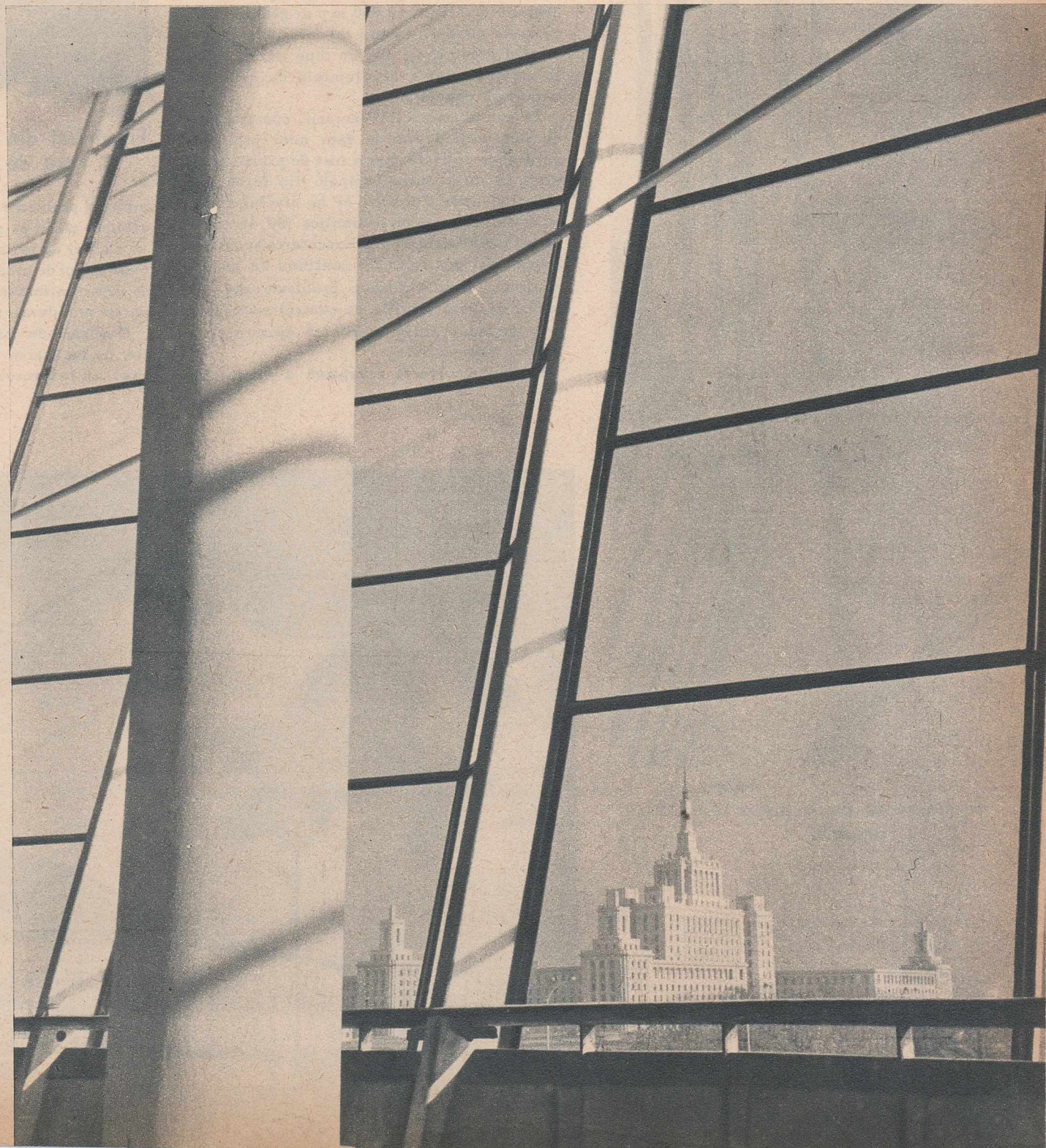
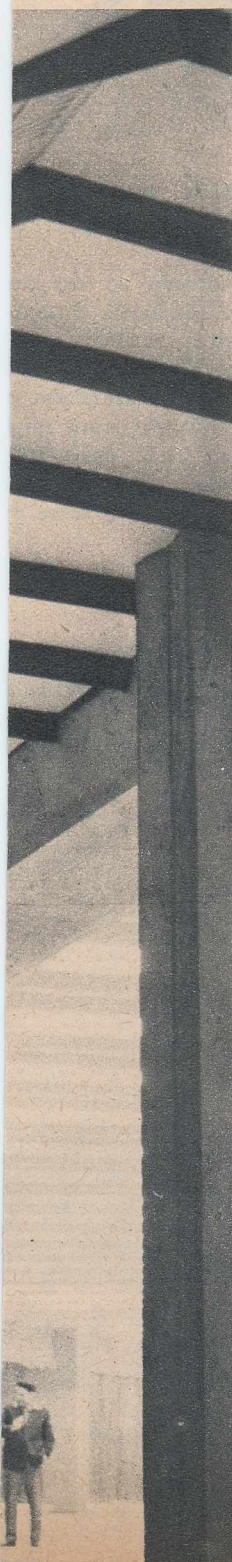

O nouă podoabă din beton, metal și sticlă se va adăuga în curînd la salba frumuseților arhitectonice ale Capitalei patriei noastre. Este vorba de pavilionul central al viitoarei Expoziții a economiei naționale a Republicii Populare Romîne, amplasată în Piața Științei.

Impresionant prin linia sa arhitectonică — originală, simplă și îndrăzneată — ca și prin dimensiunile sale, pavilionul reprezintă un frumos succes al proiectanților și constructorilor noștri care au răspuns astfel cu cinste sarcinii trasate de partid și guvern.

Prin pereții de sticlă ai pavilionului...

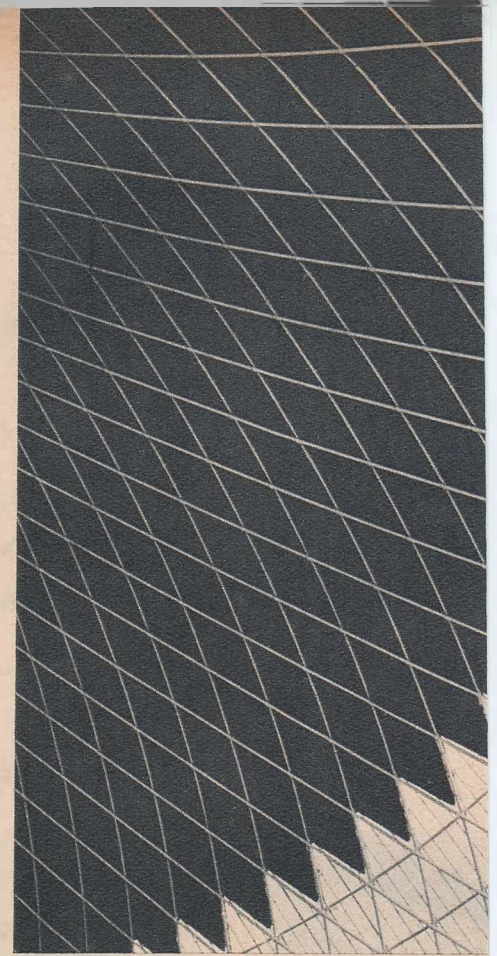
Construcția, circulară, este amplasată pe un spațiu de circa 11.000 metri pătrați din totalul de 106 hectare cîte au fost afectate viitoarei expoziții (cu toate pavilioanele și spațiul verde aferent). Diametrul exterior al pavilionului măsoară 125 de metri, iar cel al imensei calote sferice — peste 90 de metri. Înălțimea maximă este de circa 41 de metri.

Problema creării unui spațiu cît mai cuprinzător pentru prezentarea exponatelor a fost rezolvată prin construirea a trei galerii inelare la nivele diferite și care laolaltă cu platoul central asigură un spațiu de circa 20.000 metri pătrați (față de 3.000 metri pătrați ai pavilionului de mostre din Parcul de cultură și odihnă). Opt grupe de scări spațioase și două monșarje pentru ridicarea pieselor grele asigură circulația între cele patru nivele ale pavilionului. La nivelul platoului central, în ringul exterior, spațiul afectat birourilor, grupurilor sanitare și posturilor TRAF0 (instalații pentru iluminat și forță) este de trei mii de metri pătrați, adică cît ar fi necesar construirii unui bloc cu circa 60 de apartamente.

Construcția a „înghițit” printre altele: 12.000 m c de beton monolit, 3.000 m c de beton prefabricat, 10.000 m p de geamuri; cît privește metalul, numai cel folosit la cupolă este în greutate de 320 de tone (fără a pune la socoteală tabla de aluminiu cu care este acoperită cupola).

În cursul executării lucrării, constructorii au fost puși adesea în fața unor probleme grele și complicate. Așa a fost de pildă executarea la sol a imensei cupole din țeavă metalică și apoi ridicarea ei la nivelul fixat, cu ajutorul preselor hidraulice (80 de ore a durat operația ridicării). Executarea sudurilor și mai ales controlul lor continuu au pus de asemenea constructorilor probleme noi; la inelul de bază probele de control s-au făcut prin metoda gamagrafiei (cu ajutorul izotopilor radioactivi).

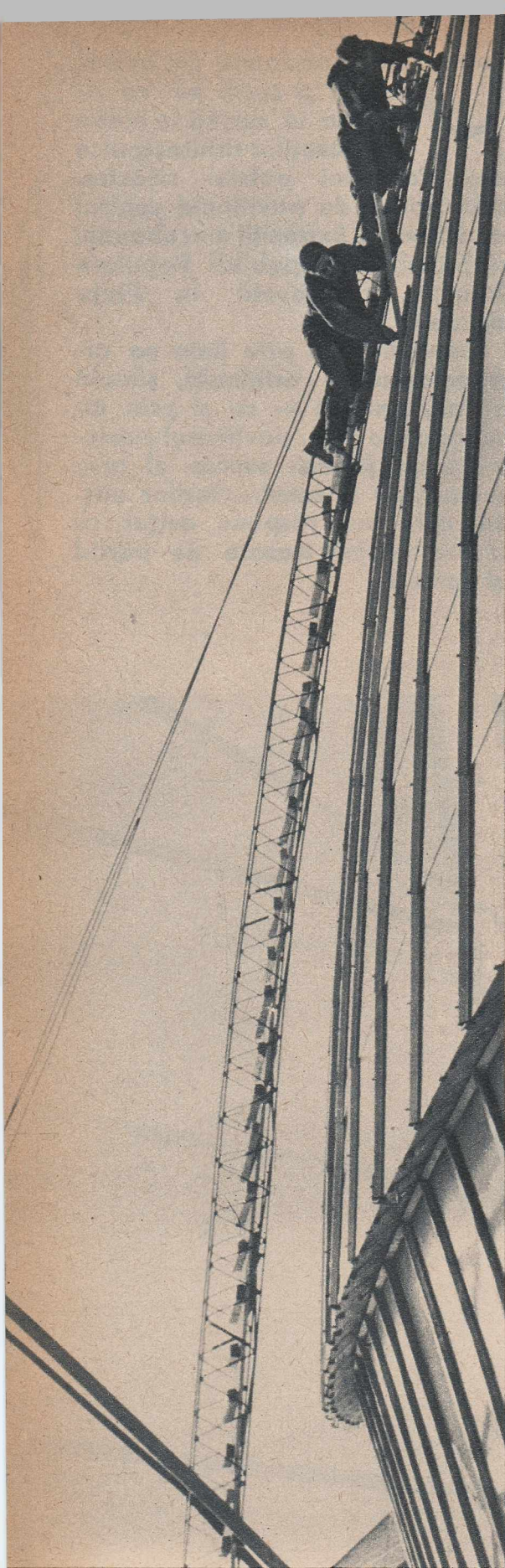
Pentru rezolvarea operativă a unora din

Fragment din uriașul evantai cu raza de 45 de metri.

multele probleme ce s-au pus au fost create chiar pe șantier, ceea ce a contribuit — alături de mecanizare — la obținerea unor buni indici de productivitate. Așa se și explică de ce execuția unei lucrări de asemenea porții n-a durat mai mult de șapte luni.

O seamă de probleme puse de construcție, de realizarea unor indici calitativi superiori au fost rezolvate și prin utilizarea u-

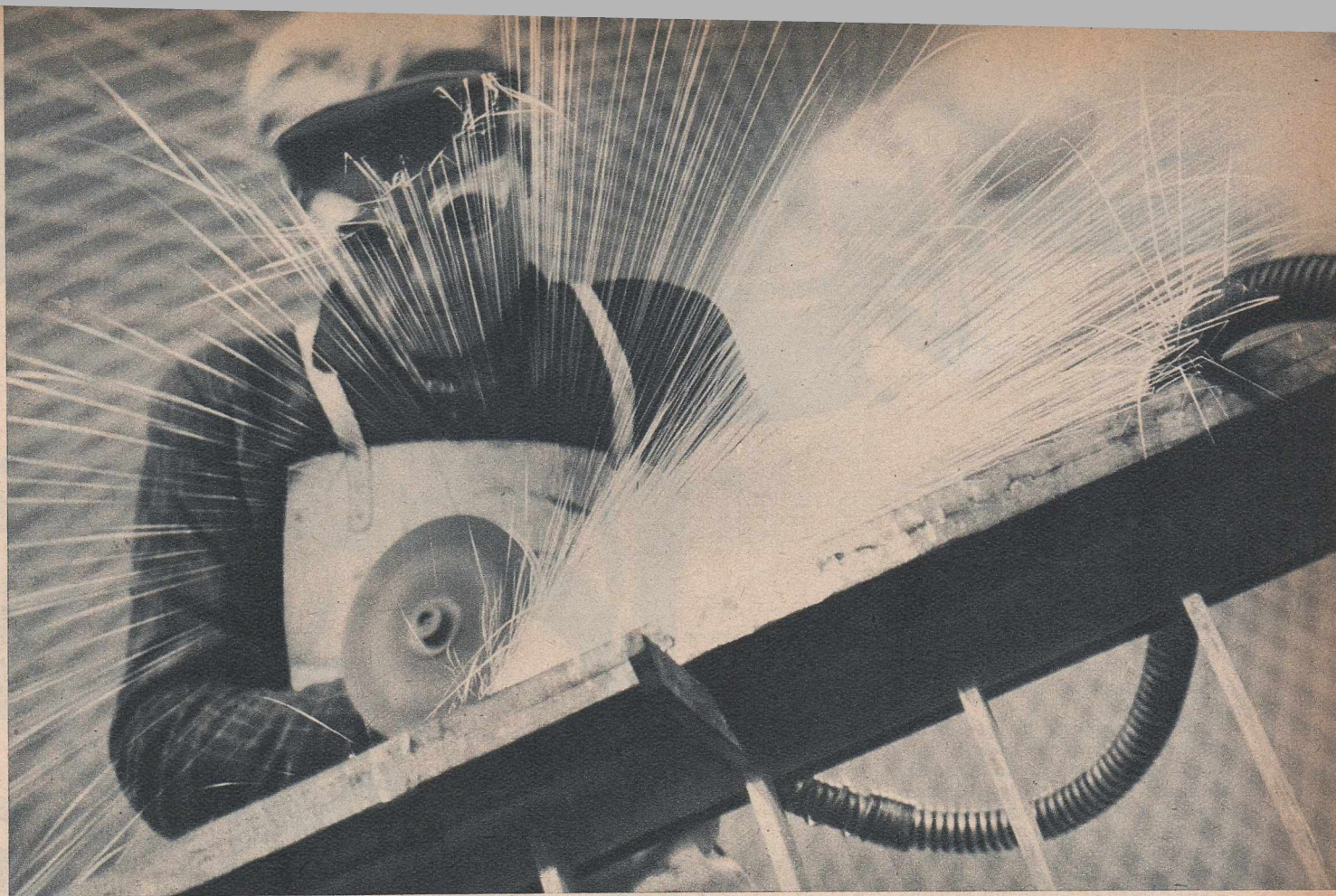

Tinichigieria nu e meserie ușoară.

Pavilionul, noaptea.

Lucrări de finisaj la balustradele scărilor interioare.

noi produse, ca de pildă asfaltul mozaicat folosit la pardoseli, vopsele pe bază de epoxii (din familia materialelor plastice) și vopsele anticondens, realizate chiar pe șantier, mortare plastice P.V.A. utilizate la tencuirea stîlpilor etc.

Cu deosebită pricepere au rezolvat constructorii problema acusticii sălii, a înlăturării, adică, a efectelor reverberațiilor și

ecourilor care într-o sală de dimensiunile și forma noului pavilion ar fi fost aproape de nesuportat. În acest scop atît intradosul cupolei cît și alte suprafețe interioare au fost tratate cu ecrane fonoabsorbante.

Luminosul pavilion, această admirabilă realizare a constructorilor noștri, se va întîlni nu peste multă vreme cu realizări ale muncitorilor, tehnicienilor și inginerilor

din toate ramurile de producție ale economiei noastre. Realizatorii viitoarelor expozate se vor simți desigur stimulați să depună noi eforturi pentru ridicarea nivelului calitativ al produselor lor pentru ca ele să stea cu cinste în incinta frumosului pavilion al expoziției.

E. DASCĂLU

Fotografii de A. MIHAILOPOL

Ilustrație de I. REBRU

Automobilul gonia pe șoseana de la poalele Alpilor. Ne îndreptam spre orașul italian, Verona.

Pe cînd ne apropiam de oraș, am fost oprîți de doi copii care ne-au făcut semn de pe marginea drumului. Vindeau fragi și căpșuni. Roșul aprins al fructelor se contura puternic pe fondul verde al frunzelor care ornamenteau coșulețele.

— Nu cumpărați de la ăștia, signore — ne preveni Luigi, prudentul nostru șofer. La Verona o să găsiți căpșuni mult mai frumoase și-n afară de asta, priviți-i... — disprețuitor, ne făcu semn cu umărul spre hainele flendurite ale copiilor.

Unul dintre ei purta un tricou vechi și o pereche de chiloți galbeni — de altfel toată îmbrăcămintea sa — iar celălalt mai avea și o bluză soldățească, transformată, ce flutura pe trupul lui plăpînd.

Totuși, privind fețele micuțe și oacheșe, părul încilcit și negru, ochii iscoditori și curioși ai băieților am simțit o inexplicabilă simpatie pentru ei. Tovarășul meu de drum intră în vorbă cu copiii. Erau frați. Niccolo, cel mai mare, avea treisprezece ani, iar Giacoppo, îndrăznețul care se apropiase mai întîi de mașină, era cu un an mai mic.

Le cumpărarăm cel mai mare coșuleț încărcat cu căpșuni și pornirăm mai departe.

Verona ne-a produs impresia unui oraș străvechi și frumos. De pretutindeni ne înfrînau ulicioare medievale și case fermecător colorate în tonuri de galben deschis. Ne amintirăm că Verona era patria lui Romeo și a Juliettei.

Orașul nu fusese de loc cruțat de războiul care abia se terminase. Deși bombardamentele îi transformaseră în ruine podurile atât de frumoase, totuși Verona nu-și pierduse vioiciunea și darul de-a încînta privirea.

A doua zi de dimineață plecărăm de la hotel să ne plimbăm prin oraș. Intr-o alee, lingă o fîntînă, ne-au atras atenția doi mici lustragii ce-și serveau cu multă dibăcie clientela destul de numeroasă din jurul lor. Erau cunoștințele noastre de ieri. Ne apropiarăm de băieții numai după ce constatarăm un oarecare răgaz în munca lor. Ne-au recunoscut și ne-au zîmbit ca unor vechi prieteni.

— Eram convins că meseria voastră principală e comerțul cu căpșuni — le-am spus eu.

— Avem o mulțime de meserii, sir — răspunse cu seriozitate Niccolo — de pildă, de foarte multe ori îl conducem pe străni prin oraș, le arătăm mormîntul Juliettei și alte locuri interesante...

Rostind aceste cuvinte băiatul mă privi cu o speranță abia ascunsă.

— Bine—zîmbii eu — atunci arătați-ne tot ce merită să fie văzut.

În timp ce vagabondam prin Verona, priveam pe furiș la băieți. Era ceva în felul lor de a fi care-mi trezea din ce în ce mai mult curiozitatea. Păreau niște copii simpli și naivi. Giacoppo, deși arăta puțin cam palid, era totuși un băiețuș vioi și sprinten ca o veveriță. Pe fața lui Niccolo de multe ori se strecura un zîmbet cuminte, liniștit. Totodată mi se părea că în privirile băieților apărea, din cînd în cînd, o

Povestire de A. J. CRONIN
(Din „Ogoniok“)

DOI VERONEZI

tainică gravitate. În comportamentul lor se făcea simțită o oarecare încordare, de parcă ar fi urmărit atingerea unui anume țel; era o tensiune neobișnuită pentru vîrsta lor, care insufla un respect involuntar.

În cursul săptămîinii următoare ne întîlnirăm adeseori cu băieții aceștia care ne făceau cele mai diverse servicii. Fie că aveam nevoie de țigări americane, fie că eram în căutarea unui loc la operă sau doream să aflăm numele restaurantului unde se servea ravioli, Niccolo și Giacoppo îndeplineau aceste misiuni cu promptitudine și însoțite întotdeauna de acea serviabilitate prietenoasă care-i caracteriza. Cel mai mult ne mira neobișnuita aptitudine pentru lucru, rezistența și ingeniozitatea lor ieșită din comun. În nămiaza mare, sub arșița soarelui, sau pe inserate, cînd răcoarea pătrunzătoare a vîntului ce bătea dinspre munte te îngheța, tinerii noștri prieteni lucrau de zor: lustruiau pantofi, vindeau fructe, alergau cu teancuri de ziare sub braț sau călăuzeau grupuri de turiști prin oraș; de multe ori fugeau să execute cine știe ce comision, folosind orice posibilitate pentru a lucra ceva și a cîștiga cîteva monede. Și să nu uităm că acestea se petreceau într-un oraș a cărui viață economică distrusă de război nu oferea prea multe ocazii de cîștig.

O dată, cînd ne întorceam la hotel, noaptea tîrziu, într-o alee pustie și întunecată am dat peste cei doi copii. Niccolo, palid de oboseală și, probabil, și din cauza alimentației insuficiente, ședea pe trotuar cu spatele rezemat de un zid. La picioarele lui se afla un pachet de ziare nevîndute.

Giacoppo dormea cu capul sprijinit de umărul fratelui său. Era aproape de miezul nopții.

— Ce faceți aici, la ora asta? — i-am întrebant consternat.

Niccolo tresări surprins, aținti asupra mea o privire nesigură și-mi răspunse:

— Așteptăm ultimul autobuz de la Padua, ca să putem vinde și gazetele astea.

— Dar, bine, măi băieți, e chiar așa de important?! — am exclamat eu. Arătați atât de obosiți încît trebuia să vă fi dus de mult la culcare.

— Noi nu ne plîngem, sir — răspunse Niccolo politicos, dar totodată cu răceală, căutînd destul de evident să oprească aici conversația noastră nocturnă.

A doua zi de dimineață, cînd m-am dus la fîntînă, băieții erau la locul lor obișnuit. După ce Niccolo îmi termină de lustruit pantofii, îl întrebai:

— Ascultă, Niccolo, judecînd după cît munțiți voi amîndoi cred că ați cîștigat o mulțime de bani. Cu îmbrăcămintea nu cheltuiți mai nimic și apoi mincați foarte puțin. Am băgat de seamă că mîncarea voastră se compune mai totdeauna din pîine neagră cu smochine. Spuneți-mi, măi băieți, ce faceți cu banii?

Băiatul se roși tot. Era vizibil mișcat, și-și plecă privirea.

— Probabil că stringeți banca să emigrați în America? continuai eu.

Niccolo mă privi pe sub sprîncene și spuse ezitînd:

— Acum avem alte planuri — Ce planuri?

Un zîmbet îi înflori în colțurile gurii, dînd feței acea expresie stranie care întotdeauna mă nedumerea.

— Planuri, sir — se auzi răsunul său evaziv.

— Bine, faceți cum știți. Lu plecăm din Verona. Poate că fi în măsură să fac ceva pentru voi înainte de plecare.

Niccolo dădu din cap în semn de refuz, însă Giacoppo se ridica încercînd să se desprindă de oferta noastră:

— Sir—spuse el — noi plecăm în fiecare duminică la Polet în satul nostru, la vreo treizeci de kilometri de aici. De obicei închiriem biciclete, dar mîin dacă sînteți așa de bun, spuneți lui Luigi să ne ducă pînă acolo cu mașina dumneavoastră.

Apucasem să-i promit lui Luigi că duminică va fi liber. Așa că după ce mă gîndii puțin, răspunsei:

— E-n regulă, băieți, mîine a să vă duc chiar eu pînă în sat.

Tăcere. Niccolo privi la fratele său dezaprobativ; acesta, tulburat, îngăimă cîteva cuvinte de care reieșea că n-ar fi vrut să mîderanjeze. Am încercat să liniștesc cum am putut.

A doua zi de dimineață ră aflam tustrei în mașină, alergînd

direcția satului Poletto, o mică calitate de un pitoresc neobișnuit, ce se întindea pe malul lui lac adînc și albastru pitit munți, printre pădurile de stani.

Tot timpul îmi închipuisem că Poletto vom opri în fața unei libe îmbătrînite și abia ținîndu-se pe picioare, așa că vă puteți imagina uimirea mea cînd Giacopo mă rugă să frînez mașina agă o vilă splendidă, cu acoperișușu, înconjurată de un zid înalt în blocuri de piatră.

Nu-mi venea să cred ochilor, să pînă să mă dezmeticesc tinerii mei pasageri apucaseră să sară în mașină.

— N-am vrea să vă facem s-așptați, sir; într-o oră sîntem apoi. Dacă vreți, puteți să trași acolo, la cafenea.

Și dispărură după colțul zidului de piatră.

După o scurtă ezitare mă hotărî să-i urmez. Cărarea ducea spre porțița frumoasă, din grilaj, păsai cu fermitate pe butonul oneriei. Peste un minut își făcu pariția o față drăguță, rumenă în braji, purtînd ochelari. Am observat spre surprinderea mea că era îmbrăcată cu un halat alb, e soră medicală.

— Am venit cu mașina acum câteva minute, împreună cu doi ai ei.

Fata zîmbi:

— Da, da. Niccolo și Giacopo! Oțțiți, vă rog, am să vă conduc înă sus.

Și cu un gest primitiv îmi deschise porțița.

După ce am traversat un vestitul răcoros, am dat într-un coridor larg cu podeaua lustruită ca o glindă. Pe ambele părți puteam să observ o mulțime de uși vopite în alb pe care se aflau fixate iste tablîțe. Nu mai aveam nici un dubiu: era o clinică.

Sora mă conduse la etajul al loilea și îmi oferî un loc pe balcon. De aici, în fața ochilor mei se desfășura priveliștea înfîntătoare a grădinii umbrase și uciul albastru al lacului. Fata și duse degetul la buze și din ochi îmi arătă spre fereastra ce se găsea alături de noi.

În cameră se aflau băieții mei și patul unei fete de vreo douăzeci de ani. Aceasta ședea în capul oaselor, rezemată cu spatele de un maldăr de perne, în timp ce-i asculta cu atenție pe băieții care probabil că povesteau ceva interesant, deoarece mereu se întrerupeau și se completau reciproc. Obrajii bolnavei erau îmburoași de febră, iar buzele-i schișeau un zîmbet dulce și blînd. De la prima vedere te izbea asemănarea ei cu cei doi frați.

Pe noptiera de lingă pat se aflau un buchet cu flori de cîmp, o fructieră plină cu poame și un teanc de cărți.

— Poate doriți să mergeți la ei? — îmi șopti sora. Lucia ar fi bucuroasă să vă cunoască.

Am refuzat cu o mișcare a capului și m-am îndreptat spre ieșire. Nu voiam să stingheresc această idilă de familie.

Jos m-am oprit și am rugat-o pe soră să-mi povestească istoria acestor doi băiețândri. Fata, binevoitoare, se declară de acord.

Niccolo și Giacopo erau orfani, iar Lucia le era soră. Tatăl lor, rămas văduv, fusese un cîntăreț de operă celebru la vremea sa, care cîntase și la „Scala”. Pierise pe front în primele luni ale războiului. Nu mult după aceea o bombă le distrusese casa și cei

trei copii se pomeniră în stradă. Înainte de război Lucia luase lecții de canto și se pregătea pentru a cînta la operă.

Nu-i greu de imaginat prin ce au trecut copiii trezindu-se pe neașteptate în toial iernii fără acoperiș și fără hrană. La început au locuit într-o colibă pe care și-au construit-o cu minile lor din dărîmăturile casei părințești.

Nemții au năvălit în oraș și timp de trei ani, plini de groază, locuitorii au gemut sub jugul crunt al ocupanților. Copiii învățară să-i urască pe cotropitorii nechemăți de nimeni și atît de grosolani. În momentul cînd în țară a început să se infiripe mișcarea subterană a Rezistenței, ei au fost printre primii care i s-au alăturat. Nu era de loc un joc de copii, „de-a războiul”. Giacopo și Niccolo au adus patrioților servicii prețioase, folosind cunoșterea perfectă a regiunii înconjurătoare. Ei lucrau ca agenți de legătură între detașamentele Rezistenței și, ceea ce era și mai periculos, culegeau informații despre deplasările trupelor nemțești.

— Băieții noștri au lucrat minunat! — spuse sora ștergîndu-și pe furiș o lacrimă. De cite ori nu și-au riscat viața furîndu-se prin munți, pe poteci necunoscute, ascunzînd informații prețioase în talpa încălțămîntei; de cite ori nu s-au aflat la un fir de păr de pierzanie! În cele din urmă s-a terminat și războiul. S-a făcut pace. Acuma puteau să se întorcă lingă sora lor care le era ca o mamă. S-au întors și-au găsit-o imobilizată la pat de o tuberculoză a coloanei vertebrale — urmare a îngrozitorilor ani de război.

Fata tăcu, apoi continuă oftînd:

— Noua lovitură nu-i doborî pe băieți. Au primit-o bărbătește, ca niște oameni în toată firea. Copiii își aduseră sora la noi, implorîndu-ne s-o primim în clinică. În anul care s-a scurs, starea sănătății ei s-a îmbunătățit simțitor și în momentul de față sînt speranțe ca într-un viitor apropiat să poată merge din nou și chiar să și cînte.

Desigur — continuă sora — situația din țara noastră nu e de loc ușoară; e greu cu alimentele, totul e scump, iar clinica nu poate îngriji fără plată. Însă cei doi frați aduc în fiecare săptămîină costul întreținerii. Nu știu cum cîștigă acești bani și nici nu-i întreb. Nu-i atît de ușor să găsești de lucru în timpurile acestea. Dar sînt convinsă că fac tot ce le stă în putință pentru a-și împlini datoria.

— Da! — o aprobai eu — mai mult nici nu s-ar putea!

I-am așteptat pe cei doi frați în grădină și după aceea i-am dus pînă în oraș. Ședeau tăcuți lingă mine. Erau liniștiți și cuprinși de o adîncă mulțumire. Nu le-am spus nici un cuvînt, am vrut să rămînă convinși că taina lor a rămas nepătrunsă.

Trista poveste a vieții lor, iubirea delicată și plină de devotament pentru sora lor m-au zguduit adînc. Războiul și grozăviile sale nu i-au putut zdrobi pe acești copii. Destinul i-a maturizat înainte de vreme, dar au știut să-i primească loviturile cu îndrăzneală și mîndrie.

În spiritul lor de abnegație nemărginită am descoperit una din trăsăturile nobile ale vieții omenești. Și asta mi-a insuflat o nouă speranță în viitorul mai bun al omenirii.

CUCERIREA ADÎNCURILOR

MI pînă în nesfîrșitul zărilor... Pentru cei care locuiesc pe țărmurile sale, izvor de hrană îmbelșugată; pentru călători, cale lungă fără pulbere... Dar sub oglinda ce întoarce soarelui zîmbetul luminos, ce se află?

Această întrebare a frămîntat pe oameni încă din cele mai vechi timpuri și, ca pentru orice lucru tainic pe care știința nu izbutea atunci să-l lămurească, din această frămîntare s-au născut multe legende.

Marc Antoniu prinde un pește... sărat

Vechii greci credeau că pe fundul Mării Egee locuia, într-un palat de sidf înconjurat de grădini de mărgan, zeul mărilor, Poseidon. Mitologia scandinavă făurise în fundul apelor un uriaș răutăcios, Aegir, a cărui nesățioasă soție, Rîn, scufunda corăbiile și-i prindea pe corăbieri într-un năvod uriaș. Tahitienii credeau că înecații ajung pe meleaguri neștiute, cu palate de mărgan, iar vietnamezii — că zeul adîncurilor duce în robie pe înecații ale căror trupuri nu au fost zvîrlite la mal. În sfîrșit, groenlandezii își închipuiau că fundul apelor nu era altceva decît... raiul: acolo apele sînt călduțe, iar focile se fierb singure în oale mari cu apă clocotită!

Dar legendele nu i-au împiedicat pe oameni să pătrundă în fundul mării și să vadă... Scufundătorii au existat din cele mai vechi timpuri; ei scoteau bureții, perlele și mărganul, care formau obiectele unui comerț destul de înfloritor.

Iată cum este descris de către Opian un scufundător din timpul său:

„Primul care coboară este legat peste mijloc cu o frînghie, ia în gură ulei și își leagă bureți peste urechi. Tras de greutate, el coboară repede; cu toate că urechile îi sînt astupate, ele îl fac să sufere cumplit; tîmplele, ochii, coșul pieptului îi sînt strînse în menghina apei”...

Dar suferințele scufundătorilor nu se sfîrșesc aici: rechini, ca și scoicile uriașe care se închideau brusc, tăindu-le degetele sau prinzîndu-i cu totul, luau un tribut greu de viați în fiecare an.

Antrenamentul și obișnuința din copilărie a înotului și a scufundărilor le permiteau să se lase la fund — pînă la 30 m adîncime — de 40-60 de ori pe zi, dar nu multă vreme. După cîtva timp, single îi podidea pe gură, pe nas și pe urechi. Uneori hemoragia provoca în cîteva ore moartea acestor curajoși scufundători.

Cîte perle, pescuite din adîncuri cu prețul singelui, au împodobit în decursul veacurilor femeile de neam mare!

Oamenii timpului au încercat — și în oarecare măsură au izbutit — să folosească îndemînarea scufundătorilor și la operații militare. Dio Cassius arată că, în timpul asediului Bizanțului de către armatele lui Septimius Sever, scufundătorii bizantini au tăiat funiile galerelor romane aflate în fața portului și au înfipt cîrlige mari sub chilele corăbiilor. Apoi au trecut funii prin cîrlige și au început să tragă spre port aceste corăbii neancorate, spre marea uimire a romanilor care au văzut că „vasele pluteau singure, fără a fi împinse nici de visle, nici de vînt”.

Din vremurile vechi datează și următoarea povestire hazlie:

În timp ce se afla la Alexandria în tovărășia reginei Cleopatra, triumvirul roman Antoniu pescuia foarte des cu undița. Neavînd îndemînare la acest sport și simțindu-se umilit din această cauză, porunci scufundătorilor săi să-i agate peștii de undiță. Cleopatra înțelese șiretlicul. În ziua următoare, cînd Antoniu, sigur de rezultat, trase undița afară, de cîrligul ei atîrna un pește mare dar... sărat.

Și în evul mediu s-a continuat utilizarea scufundătorilor. Se spune că o căpetenie a vikingilor, Eric cel Înțelept, a avut odată un „diferend” cu Oddo, un temut pirat danez. În timpul nopții, el trimise cîțiva scufundători curajoși care găuriră corăbiile lui Oddo. Dimineața, cînd corăbiile începură să ia apă iar marinarii se străduiau din răsputeri să o scoată afară, Eric îi atacă. Danezii, ocupați cu evacuarea apei din corăbiile găurite, nu putură să se împotrivească atacului vrăjmaș și pieriră pînă la unul, cu toată flota lor.

Profesia de scafandru este foarte veche. Mărturie stă acest basoreliev asirian din secolul al IX-lea î.e.n. Omul avea legat de corp un sac cu aer prevăzut cu un tub pentru respirație, pe care îl ținea în gură. Deosebirea față de scafandrii de astăzi — după 29 de secole! — nu este prea mare...

Richard Inimă de Leu, regele Angliei, plecat în cruciade, întâlni lângă insula Cipru o corabie care, arborând steagul francez, era în realitate un vas cu 1.500 de războinici sarazini. Ei erau bine aprovizionați cu... „focul bizantin, arme și borcane pline cu șerpi veninoși“... Din ordinul regelui Richard, scufundătorii găuriră sub linia de plutire corabia, care dispăru în valuri cu toată încărcătura sa de războinici și... armament.

Dacă Leonardo da Vinci ar fi știut...

După o perioadă îndelungată, când singurele... instrumente ale scufundării erau plămîinii, oamenii începură să se frămînte pentru a inventa „o mașină“ care să le permită să meargă pe fundul apelor.

Leonardo da Vinci, un genial precursor în multe domenii, a elaborat proiectul unui tub respirator al cărui capăt era menținut la suprafața apei pe un disc de lemn. Întrucît inventatorul nu și-a experimentat niciodată dispozitivul, el n-a putut afla că la o anumită adâncime presiunea apei împiedică mușchii toracelui să se mai contracte și, deci, omul nu mai poate respira.

Dacă însă presiunea aerului cu care scufundătorul este alimentat este egală cu presiunea apei, respirația decurge normal. Cel mai simplu sistem de a realiza acest echilibru constă în folosirea unui clopot. Scufundat în apă, acesta colectează aerul în partea de sus. Pe măsură ce înaintează în adînc presiunea aerului crește în egală măsură cu a apei. Coborînd o dată cu el, scufundătorul poate inspira fără nici o greutate aerul colectat în partea de sus a clopotului. Cu timpul aceste clopote s-au transformat în actualele chesoane.

Prima încercare despre care se povestește este proba făcută în râul Tago, în Spania, la Toledo (1538) „... de față fiind împăratul Carol Quintul și zece mii de oameni. Doi greci au intrat într-un vas foarte mare, așezat cu gura în jos, legat cu frînghii de mal. Înăuntru fuseseră puse birne și scînduri, pe care cei doi greci s-au așezat ținînd în mînă o luminare aprinsă. Cînd vasul era coborît, aerul ieșea afară, deasupra apei, și își făcea loc cu sila (!). Se putea sta acolo pînă cînd aerul sărăcea prin răsuflarea lor și se prefăcea într-o umezeală groasă. Dacă se ridica însă vasul la timp, ei nu erau udați de loc și lumînarea rămînea mereu aprinsă“...

O vreme însă, savanții timpului nu au

fost de acord cu acest principiu simplu. Unii preferau un sac cu aer (abatele Borelli), alții un tub larg, dezvoltînd ideea lui da Vinci. Un tub similar cu cel inventat de Leonardo îl regăsim la cazaci. Aceștia, în desele lor ciocniri cu flotele otomane în Marea de Azov, foloseau scufundători care, respirînd prin trestii făiate, puteau să stea sub apă pentru a iscodi și a găuri fundurile corăbiilor turcești.

Totuși, încetul cu încetul, tot mai numeroase au devenit vocile care afirmau că principiul clopotului este pe deplin aplicabil.

Cunoscutul astronom Halley elaborează și el (1690) schema unui clopot de scufundare. Aceste clopote se perfecționează treptat, pînă la sfîrșitul secolului al XVIII-lea, cînd dobîndesc, în linii mari, forma de azi a chesoanelor.

Chesonul, în forma sa perfecționată, se folosește intens în toată Europa, la noile construcții de porturi, poduri etc.

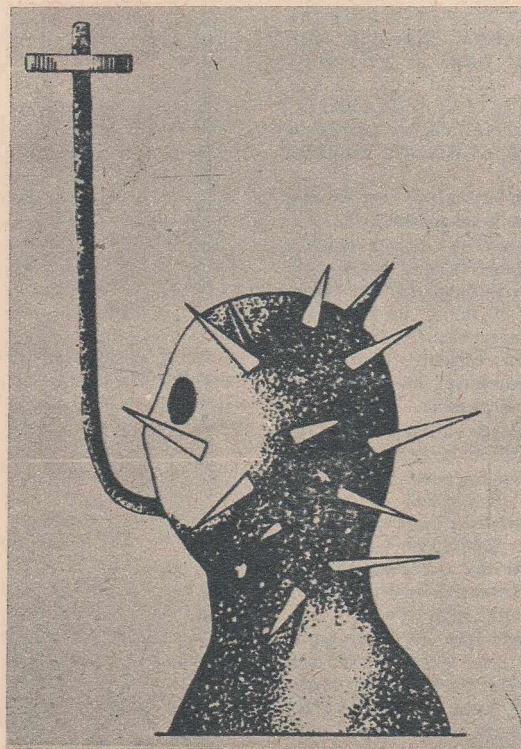
Medicul Hamel, consilier la Curtea imperială a Rusiei, se scufundă cu un astfel de clopot și constată „... îndemînarea muncitorilor care așezau pietrele cu tot atîta regularitate ca în aer liber“...

Dar și chesoanele și aparatele de scafandru, deși perfecționate, păreau lovite de un blestem. Trei scufundători au murit, unul după altul, la antrenamente, la Toulon și Marsilia... „Oamenii se ridicau la suprafața teferi, fără să se plîngă de cea mai mică indispoziție; după o jumătate de oră simțeau o stare de sfîrșeală, o senzație de vomă, și după două ore își dădeau ultima suflare...“ Așa au murit scufundători și la Kiel și la New York.

S-au făcut rapoarte, contrarapoarte și expertize, dar oamenii continuau să moară sau să paralizeze. Doar foarte tirziu, pe la mijlocul secolului nostru, dr. Paul Bert a dezlegat misterul. Azotul care se găsește în corp este foarte puțin solubil în sînge. Dacă revenirea la suprafața este prea rapidă, acest gaz se degajă brusc în bule, provocînd tulburări mortale. Pentru a le evita, revenirea la normal — decomprimarea — trebuie să se efectueze lent și progresiv, eventual printr-o cameră de decomprimare.

Și astfel, după înlăturarea tuturor piedicilor, chesoanele pot astăzi să fie folosite

Marele Leonardo da Vinci a imaginat un tub respirator asemănător cu cel pe care-l folosesc astăzi vînătorii submarini. El a înzestrat masca scufundătorului cu țepi, pentru a-l apăra de peștii mai „agresivi“.

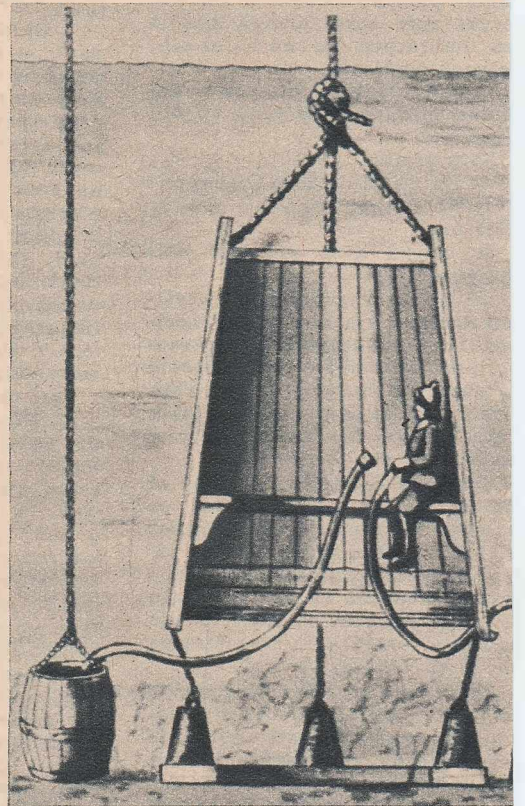

la toate marile lucrări hidrotehnice în ca este necesar să se lucreze în condiții asemănătoare cu cele existente pe uscat.

În efectuarea acestor lucrări au ajuns o mare măiestrie inginerii sovietici, care executat marile baraje și lucrări hidrotehnice de la Stalingrad, Bratsk, Ust-Kamenogor și altele.

Clopotul de scufundător și chesoanele au însă dezavantajul că erau greoaie, dificil manevrat. De aceea, paralel cu dezvoltarea acestora, s-a încercat să se construiască un aparat de scufundat autonom sau care permită deplasările.

În 1819 Augustus Siebe, pornind de la clopotul de scufundat, îl reduce doar la simplă cască ce înlocuia clopotul și se alimenta cu aer sub presiune de la suprafață. Legat de un costum impermeabil, întreg ansamblu dădea scufundătorului o oarecare posibilitate de mișcare pe fundul apei. Aerul, împins de la suprafață printr-o pompă, forma în același timp o protecție eficientă contra frigului. Ceva mai tirziu (1865) inginerii Rouquayrol și Denayrouze construi-

Clopotul de scufundat al lui Halley (1690), după un desen executat de inventator.

iesc primele aparate semiautonome fără pompă permanent de la suprafață. Ele aveau un regulator care permitea să se echilibreză automat presiunea apei cu presiunea aerului din rezervoare.

În orice caz, marea majoritate a scafandrilor grei sînt și azi de cele două tipuri sus-menționate. Materialele și finisajul s-au îmbunătățit, principiile au rămas însă aceleași.

Sărmanul peștelui Nu are aer.

Pentru a se ajunge și la mai mari adîncimi (300-400 m) s-au creat costume rigide, cu articulații, care însă nu permit efectiv o muncă susținută, ci mai mult o verificare sau dirijare a aparatului, care se mînuiește de la suprafață și pe care scafandrul îl dirijează prin telefon.

Totuși omul nu era mulțumit. De aceea s-a încercat să găsească un sistem prin care să fie complet eliberat de dependența de „sus“... Să fie liber ca... un pește, să poată să se

ADÎNCURILOR VA AȘTEPTA...

afunde și să înoate, să urmărească — și iar să prindă — orice vinat acvatic, oricât agil.

Acest aparat a fost descoperit și este utilizat astăzi și în țara noastră. Cine nu i-a zut pe pasionații vânători submarini cu unge sau cu arc! Aparatul se compune, în esență, dintr-un ochelar cu o singură lentilă, care acoperă ochii și nasul și a fost descoperită gura. În gură intră capetele a două tuburi prin care pătrunde și iese aerul comprimat, conținut în cilindri așezați în spate, ca un rucsac. Și să nu uităm labele scufundării, din cauciuc, care măresc mobilitatea în apă. Cu acest echipament simplu poate ușor coborî până la 60-70 m.

Acest aparat — așa-numitul aparat Cousin — dă într-adevăr omului libertatea de mișcare și grația unui pește. Dar o dată cu sibilitatea de a coborî la adâncimi tot mai mari au apărut o serie de fenomene noi, nescute sub numele de „beția adâncurilor”, stare de euforie sau, dimpotrivă, de teamă exagerată.

Pierre Latil, unul dintre inițiatorii costurii de scufundare autonom, povestește că a scufundător atins de această „beție” a zut venind spre el un pește mare și a vrut să scoată din gură tubul respirator ca să ia aer... sârmanei viețuitoare care nu avea respira!

„Beția adâncurilor” începe să se manifeste de la 30-40 m adâncime și are o explicație fiziologică: otrăvirea cu azot a centrilor nervoși.

Recent, un scufundător elvețian, Hannes Keller, în vîrstă de 26 de ani, care a stabilit cu un aparat de construcție proprie recordul de scufundare la 156 m, a exprimat părerea că nu azotul ci bioxidul de carbon care se acumulează în organism ar fi cauza tulburărilor. Care e realitatea? Fiziologii o vor stabili, fără îndoială.

În orice caz, scufundătorii sportivi, atenție! Nu vă aventurați sub 30-40 m!

★

După această sumară trecere în revistă a evoluției tehnicii scufundării, se poate pune, în mod justificat, întrebarea: unde ne aflăm? Care este astăzi, în esență, tehnica scufundării?

Trebuie să recunoaștem: prea departe de trecut nu ne aflăm — cel puțin în ceea ce privește principiile care continuă să stea la baza acestei tehnici... Nici unul dintre cele trei sisteme de scufundare existente astăzi nu e foarte nou. Firește, însă, că toate sînt bine puse la punct, prin introducerea a tot felul de perfecționări care reprezintă tot aștea progrese realizate în decursul anilor. Dar numai atât.

Chesonul reproduce cel mai bine condițiile de pe uscat. El este întrebuințat în construcții hidrotehnice — în mări și fluvii — la porturi, poduri, baraje.

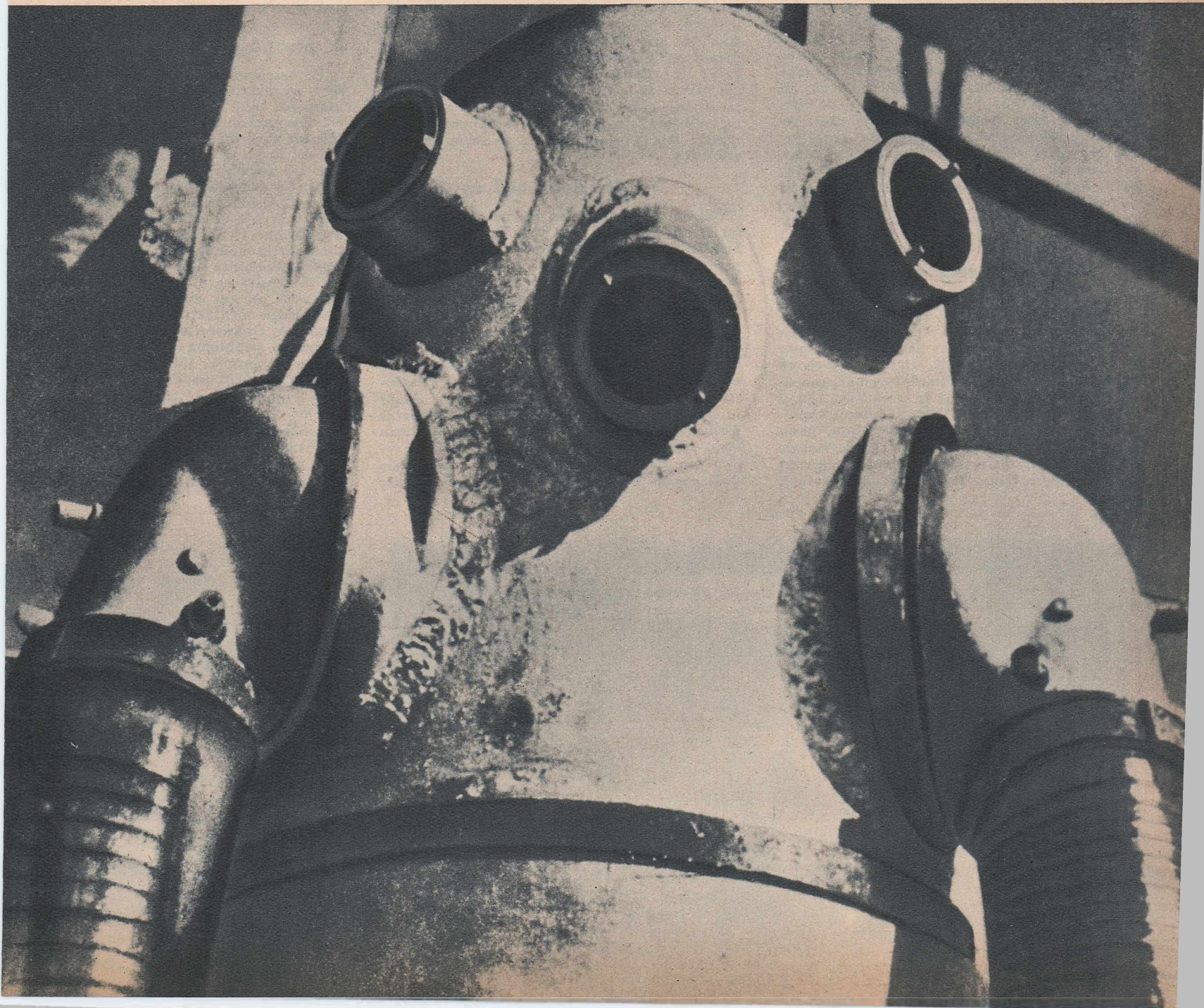
Pentru lucrări mai ușoare de construcție, amenajări și întreținere, dezgropări de epave — până la o adâncime de circa 60 m — se folosesc costumele de scufundare neautonome. Ele sînt dotate cu căști metalice cu vizor de sticlă, ghetete grele de plumb și sînt dependente de suprafață în privința scufundării, a respirației și a comunicațiilor.

În sfîrșit, sportul subacvatic, cercetarea fundului apelor sînt strîns legate de utilizarea aparatelor de scufundare autonomă. Un astfel de scufundător are asupra lui o rezervă de aer comprimat dar nu poate comunica cu suprafața. Acest sistem capătă mereu noi adepți și a creat o disciplină sportivă tot mai apreciată.

Toate aceste mijloace au dat omului posibilitatea de a coborî la cîteva zeci de metri adâncime. Și totuși oamenii au coborît pînă acum la sute și mii de metri în lumea plină de mistere și surprize a oceanelor. Cum? Cu ajutorul submarinelor, al batiscafelor și batisferelor — aparate rigide care permit scufundarea concomitentă a mai multor persoane și care... vor forma obiectul unui alt articol.

A. COSTA

O arătare din alte lumi? Nicidecum. Un costum de scafandru, pentru mari adîncimi.

UZINA ȘI GAZE

Drumul spre uzinele „Vasile Roaită” trece pe lângă Halele Obor. Pentru cine cunoaște profilul uzinei, vecinătatea acesteia cu imensa piață poate să i se pară simbolică. Platourile din față, pline de bună-tățile pământului, sacii cu grâne, movilele uriașe de legume proaspete — tot acest rod al unei veri și al unei toamne îmbelșugate găsindu-se doar la doi pași de uzina în care se produc mașini cu ajutorul cărora se obțin recolte bogate. Nu-i oare așa? Uzinele metalurgice „Vasile Roaită” produc azi utilaj necesar mecanizării agriculturii. Au început modest prin a construi batoze — una singură pe zi — pentru ca acum, după zece, doisprezece ani, să furnizeze agriculturii mii și mii de semănători mecanice și instalații de irigare (pompe) care fac ca milioane de metri cubi din apa Dunării, a Borcei, a Siretului, a Mureșului să fertilizeze mii de hectare de pământ.

Toate acestea ar putea constitui în două cuvinte „cartea de vizită” a uzinei. Uzina are însă o activitate mult mai largă — harnicii muncitori, tehnicieni și ingineri de aici au reușit să realizeze succese importante: în șapte ani, producția globală a crescut în proporție de trei sute la sută; numai de la începutul anului și pînă acum câteva zile uzina a expedit agriculturii aproape nouă mii de semănători pentru păioase și pentru porumb și peste cinci mii de pompe. Bătălia aceasta pentru realizările obținute a fost consemnată cu migală de cronicar. Iar cronicari sînt înșiși muncitorii uzinei, cei care au construit ieri batoze și produc azi semănători de înalt nivel tehnic. Ei au scris și continuă să scrie cronica uzinei în coloanele unui ziar — gazeta propriei lor uzine...

Un ziar cu sute de colaboratori

„SECERA ȘI CIOCANUL” — organ al Comitetului de partid și al Comitetului sindical al uzinelor „Vasile Roaită” — este una din cele unsprezece gazete de uzină care apar în Capitală. Nu de mult, împlinindu-se un deceniu de la apariția primului număr, gazeta — așa cum este obiceiul în asemenea ocazii — a prezentat un bilanț: sute și sute de reportaje, anchete în producție, foiletoane, pamflete sau simple informații — toate aceste materiale scrise cu pricepere, cu elan, cu simț de răspundere, fiind legate de viața uzinei,

de rezultatele muncii întregului colectiv.

Nici un reportaj însă din cele de care vorbim mai sus n-a fost scris de vreun reporter de profesie, ci de către forjori, sudori sau alți muncitori din uzină; cronicile culturale, pamfletele, foiletoanele poartă de asemenea semnăturile unor oameni de cele mai diverse meserii: mecanici, tâmplari, strungari, matrișeri, ingineri, meșteri în turnătorie, lăcătuși sau vopsitori.

Pentru cele ce urmează mai sînt necesare — fiindcă nu toată lumea cunoaște exact ce reprezintă o gazetă de uzină — unele precizări suplimentare: gazeta apare bilunar, în patru pagini, cu material cules la linotip, imprimată — ca oricare ziar mare — la rotativă și cu un tiraj de mii de exemplare; are, de asemenea — ca orice ziar care se respectă — un redactor responsabil (tovarășul Ioan Nițu), un colegiu redacțional și, lucru caracteristic presei de uzină, un colectiv redacțional foarte numeros: numărul colaboratorilor și corespondenților se cifrează la câteva sute.

Faptul că „Secera și ciocanul” se tipărește în mii de exemplare, citite cu interes de către muncitorii uzinei, faptul că prin gazeta respectivă orice muncitor participă direct prin scris la rezolvarea problemelor majore ale uzinei se datorește în primul rînd comitetului de partid care îndrumă îndeaproape colectivul gazetei de uzină. Totodată comitetul de partid ajută ca gazeta să antreneze un număr cît mai mare de colaboratori, iar materialele pe care aceștia le scriu să aibă eficiență.

„Nu dețin nici un secret!”

Subtitlul de mai sus nu ne aparține: l-a scris, gazetărește, un strungar — tovarășul Stelian Bunea — în capul unui articol paginat cu titlul pe două coloane. „Nu dețin nici un secret!”, scrie autorul — om combativ și plin de entuziasm — explicînd celorlalți muncitori din uzină că nu-i atît de greu să obții produse de calitate, să reduci timpul de lucru acolo unde-i posibil și, în același timp, să realizezi economii: „Vă amintiți — scrie el — am propus într-o ședință de producție confecționarea unor dispozitive de alezat la strung. Prin introducerea acestora, calitatea pieselor la care lucrez a crescut mult! În atenția mea — scrie el mai departe — a mai stat să reduc timpul de lucru la confecționarea unor piese de la pompa DL. Ce am făcut? Am confecționat

un dispozitiv care-mi permite executarea simultană la strung a cîtorva operații. Rezultatul am redus cu zece ore timpul necesar confecționării piesei”. Acesta-i tot „secretul” strungarului Stelian Bunea, pe care, simplu și precis, l-a împărtășit și altora, sub forma unui articol publicat în gazeta de uzină.

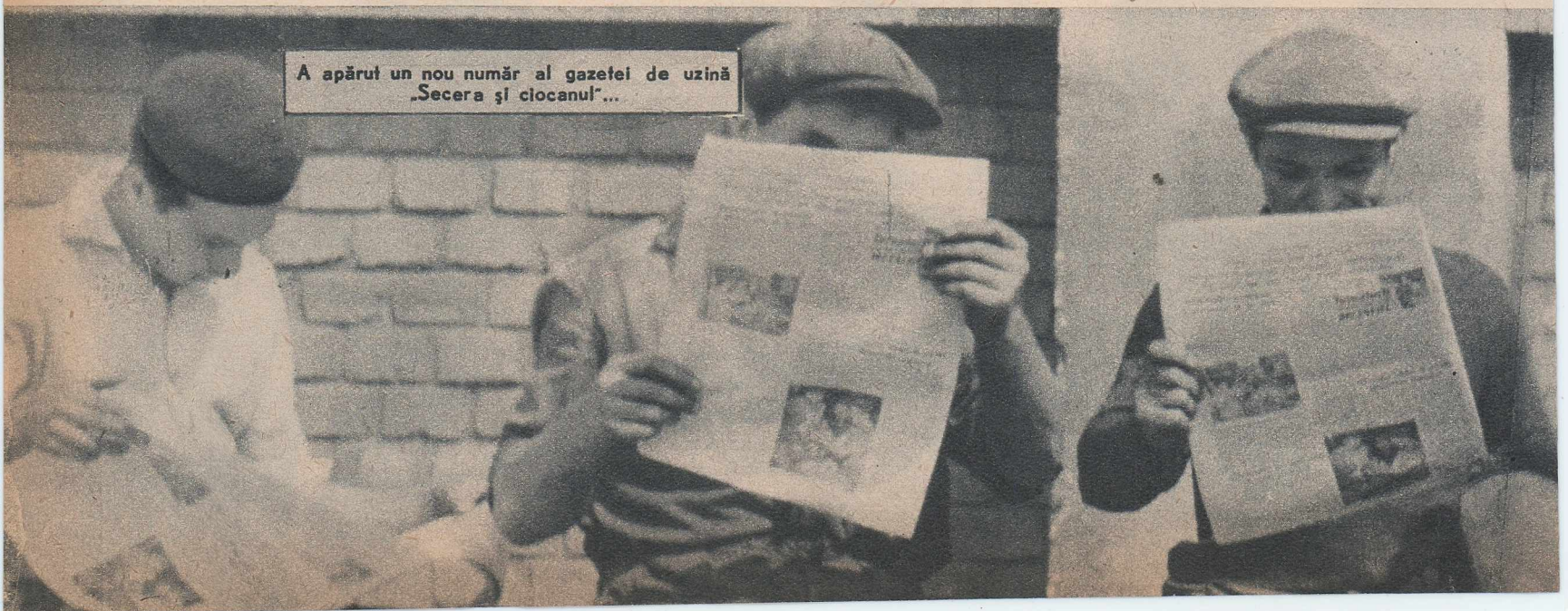
...Aceeși gazetă n-a făcut un secret și din faptul că la începutul primului semestru au crescut rebaturile în secția turnătorie „Secera și ciocanul” a intrat — ca să zicem așa — în stare de alarmă. „De ce au crescut rebaturile?”, „Cine sînt vinovații?” Sub aceste titluri ziarul a pornit o anchetă și, implicit, a deschis un front de luptă împotriva rebaturilor. Ca urmare a spiritului critic colectivului, reflectat în gazetă, în cîte zile au intrat în acțiune măsuri organizatorice luate de conducerea administrativă, de organele de partid și sindicale. Intervenția gazetei de uzină a contribuit desigur la faptul că în momentul de față rebaturile au scăzut în mod simțitor, iar unele brigăzi au anunțat cu mîndrie, tot în ziar, că le-au redus subleranța admisă, ba chiar la zero.

Ceva despre o pompă de mărimea unei balene

Povestea cu rebaturile de la turnătorie a fost în primăvară. Spre toamnă, însă, „sectorul cald”, cum i se zice turnătoriei, inițiativa unei brigăzi a făcut ca prestigiul sectorului să crească mult. Iată despre ce e vorba: urma să se toarne pentru prima dată cea mai mare pompă din istoria uzinei — „Siret 900”. Un uriaș din fontă de proporțiile unei balene. Unii, chiar și conducerea, erau părere că față de mărimea neobișnuit de mare a piesei ar fi nevoie să se apeleze la turnătorii de la uzinele „23 August”. Turnătorul Ștefan Cochintu era însă de altă părere: „N-avem noi oare un lucrător cu calificarea necesară, care să conducă lucrarea? E nevrednic să apelăm în altă parte?” Cam acestea erau gîndurile tînărului Cochintu în zilele cînd frămînta problema turnării corpului celor mai mari pompe. Mai mult chiar, ar fi vrut să-și ia el însuși răspunderea confecționării — Pompa aceea, „Siret 900”, aș vrea să fac eu cu brigada mea...

— Crezi că ai să reușești? Gîndește-te, sînt 4.000 kg de fontă care trebuie turnate — i s-a spus de către tovarăși.

Directorul uzinei, tovarășul ing. Po

A apărut un nou număr al gazetei de uzină „Secera și ciocanul”...

MEI

Atmosferă de redacție. Numai că în cazul de față redactorii gazetei nu sînt ziaristi profesioniști, ci strungari, mecanici, lăcătuși forjori sau sudori ai uzinelor „Vasile Roaită”.

ndrei, și-a manifestat
el preocuparea în le-
itură cu propunerea
igăzii de la turnătorie.

— Nici o grijă — le-a
spuns Cochînțu — în-
eaga brigadă se va stră-
ui să nu se facă de
șine.

Și nu s-a făcut! Iar
gazeta de uzină a con-
crat evenimentului un
xt pe cinci coloane.

Scrisul la gazetă? Nimic mai firesc!

Ce-i determină pe a-
ești harnici construc-
ori de mașini să facă
gazetărie? Numai cine
u cunoaște realitatea
într-o mare uzină so-
ialistă n-ar putea găsi
ispunsul la întrebarea
e mai sus. Nimic alt-
eva decât interesul pe
are-l au ca în uzina lor
acururile să meargă din
e în ce mai bine. Sprin-
niți permanent de către
rganizațiile de partid,
i luptă pentru rezolva-
ea problemelor de pro-
ucție și de viață folo-
ind ca armă eficientă
i gazeta de uzină. Așa
ă scrisul la gazetă a
evenit pentru mulți din
i o chestiune firească.

Credeți oare că lă-
ătușul Emilian Pirvu,
nul dintre colabora-
orii activi ai gazetei de
zină, a stat cu mîinile
n sîn cînd a aflat —
ecent — despre un caz
e neglijență la secția
n care se fabrică se-
nănătorile universale?

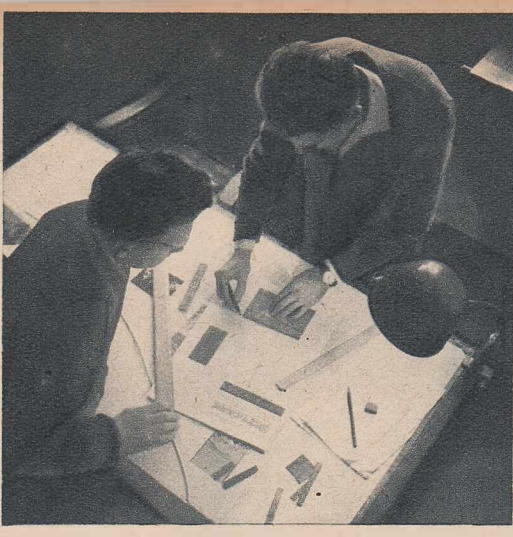
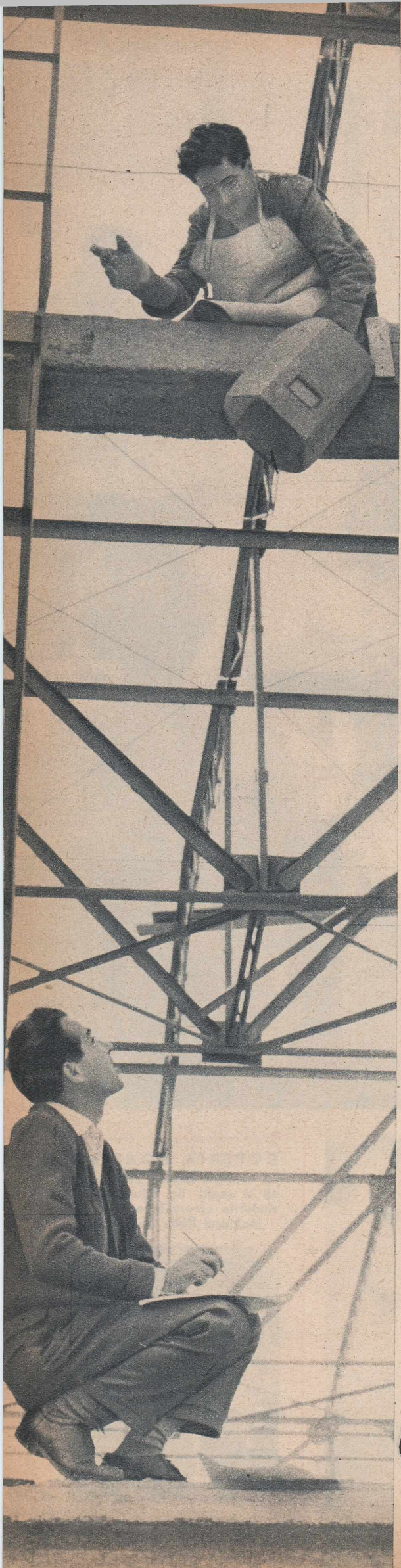
... Dacă din partea unor
aiștri — a scris el în-
r-unul din ultimele nu-
nere ale gazetei — există
preocupare în direc-
ia asistenței tehnice, nu

COPERTA NOASTRĂ

La apariție, gazeta este adu-
să în secții de difuzori, din
rîndurile cărora face parte și
lăcătușul Rada Caraculia.

Se machetează numărul viitor al gazetei.

același lucru îl putem spune despre inginerii Calot și Teodorescu. Ele au făcut unele greutăți secției prin neurmăvirea fișelor tehnologice! A ajutat critica lăcătușului Emilian Pîrnu? Evident că da: lucrurile din secție merg acum spre îndreptare.

O anchetă deschisă de gazetă — „Cum trebuie folosite cadrele tehnice” — a făcut ca mulți tehnicieni sau muncitori să nu mai fie folosiți anapoda, ci la locul potrivit pregătirii și capacității lor; o bătălie dusă prin același ziar pentru reducerea prețului de cost a fiecărei șarje de fontă s-a soldat cu importante economii; un schimb activ de scrisori între brigada lăcătușului Gh. Cristea și o brigadă de tineret din Omsk, publicate regulat în „Secera și ciocanul”, a făcut ca tinerii din uzină să cunoască multe lucruri interesante despre tovarășii lor din depărtatul oraș siberian. Și asta nu-i totul. Oamenii au scris și despre probleme care nu-s legate direct de strung sau de cubiloul de la turnătorie: „Echipa de dansuri se mișcă ca melcul”, „Clubul uzinei bate pasul pe loc” — iată numai două din titlurile sugestive ale gazetei, într-un raid-anchetă privitor la activitatea culturală, anchetă a cărei urmare a fost stimularea dansatorilor din echipa

După cum se vede, într-un număr viitor al gazetei „Secera și ciocanul” va fi popularizat încă un fruntaș al uzinei: modelierul Virgil Spirea.

Se naște încă o inovație: tehnicianul Ion Mița (stînga) explică tehnicianului Dumitru C. Ion — deocamdată cu linii trase pe nisip — ideea unei mașini automate de debitat ștrmă de 8 pînă la 12 milimetri. Între ei, lăcătușul Ion Stancu, colaborator permanent al gazetei de uzină, ascultă cu atenție, pentru a putea publica știri în coloanele gazetei „Secera și ciocanul”.

Îată-l pe redactorul gazetei de uzină informîndu-se „la fața locului” asupra stadiului lucrărilor de construcție ale viitoarelor hale ale uzinei.

uzinei și organizarea mai multor seri literare la club.

Și pe stadion și în producție.

„Sîntem corigenți la fotbal!”. În ziarul în care și-l scriu muncitorii de la „Vasile Roaită” am putut citi mai de mult și un astfel de titlu. Pe cine oare nu interesează fotbalul în această mare uzină? Așa că este ușor de închipuit o opinie de masă a creat o cronică sportivă cu un astfel de titlu care viza echipa „Sirena” — o formație a uzinei — rămasă, nu corgentă, ci aproape repetentă. Pentru puțină vreme însă, deoarece, spre satisfacția suporterilor, echipa și-a reluat acum locul în campionatul orașenesc. În acest fel, prestigiu sportiv al uzinei, cîștigat pînă acum numai prin succesele echipei de rugbi, s-a consolidat și în alte domenii ale sportului. De aceea este de așteptat ca într-un număr viitor gazeta uzinei să vină cu un alt titlu în cronică sportivă, probabil: „Noi succese în sport” sau ceva asemănător.

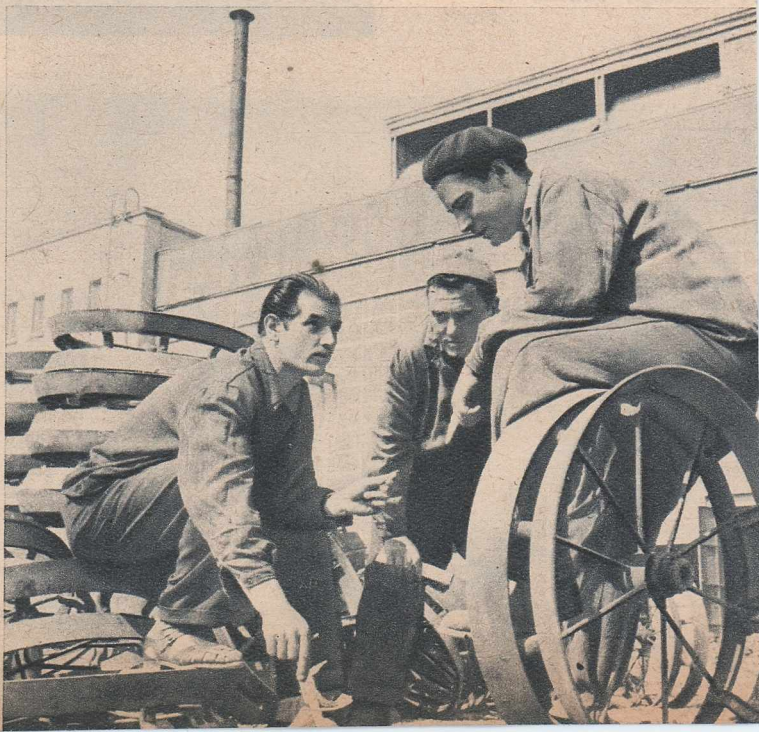
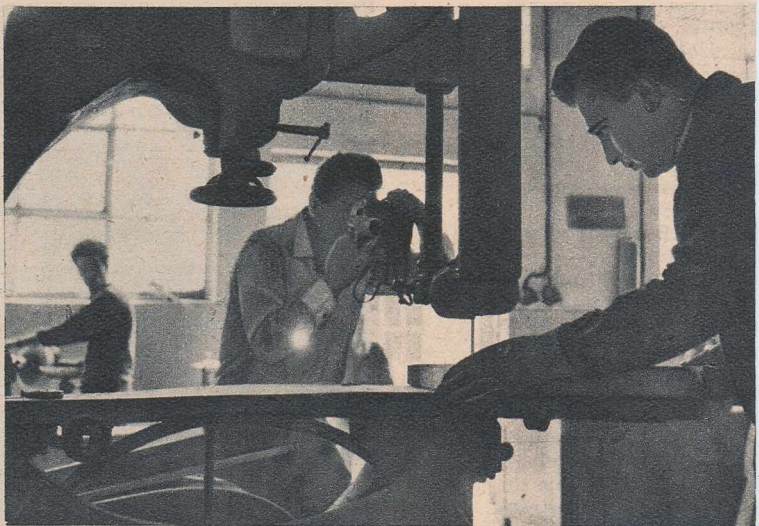

Tovarășul Dan Florea, secretarul comitetului de partid, a consemnat de curînd într-un articol editorial al gazetei câteva din succesele dobîndite de colectivul uzinei: paisprezece tipuri de produse ale uzinei, fabricate la un nivel tehnic avansat; două sute de mașini agricole realizate peste plan; economii (pînă în prezent) în jurul a unui milion lei.

Bătălia pentru realizarea acestor succese s-a dat desigur în jurul cubiloului de la turnătorie, a ciocanului de la forjă, a strungului sau în secția de montaj. Nu-i mai puțin adevărat însă că bătălia pentru succese s-a dat și în paginile gazetei. Acolo unde cei de la cubilou, de la forjă, de la strung, de la montaj folosesc și o admirabilă armă agitatrică — armă cu tragere lungă, cum i se spune — pusă la îndemîna muncitorilor către partid: gazeta de uzină.

F. URSEAN

Fotografii de A. MIHAILOPO

HARLEM

rie în Uniunea Sovietică, în cursul
reia el a declarat:

„Doream de mulți să vin în Uni-
a Sovietică. Și nu numai pentru că
patria lui Dostoievski, Tolstoi, Pro-
fiev și Sostakovici... ci pentru a mă
întâlni și a face cunoștință cu artiștii
care mă leagă emoțional de ideea a
cții și prieteniei, cu oamenii artei so-
ietice, care exprimă această idee mai
r și mai bine ca oricine”.

Numele lui Sidney Poitier a devenit
mănos publicului nostru datorită fil-

nrăi dar nu l-au putut face să-și piardă
sentimentele omenești, era primul rol
cinematografic care a impus numele lui
Sidney Poitier peste hotarele Americii.
O altă realizare a regizorului Richard
Brooks, filmul „Nimic nu-i mai de preț”,
i-a oferit lui Sidney Poitier prilejul de
a întruchipa figura unui luptător pentru
eliberarea poporului din Kenya asuprită
de colonialiștii englezi.

În alegerea rolurilor sale, Sidney
Poitier e preocupat în primul rând de
conținutul lor de idei, de necesitatea de
a-și exprima prin ele convingerile anti-
rasiste. El a refuzat de pildă rolul prin-

Sidney Poitier în „Omul care a învins teama”...

ului „Lanțul” al regizorului Stanley
Kramer. Chipul de neuitat al evadatului
gru Cullen a revelat lumii întregi
imperamentul dramatic neobișnuit al
înrului actor, aducând, pentru prima
tă în analele Hollywoodului, Premiul
oscar pentru cea mai bună interpretare
ascultină a anului, unui actor de
loare.

Copilaria lui Sidney Poitier a fost și
umbră de umilințe în mod in-
tabil legate în America de culoarea
cării, cu atât mai mult cu cât se născuse
în Florida, unul din statele din sud,
de rasismul face ravagii. Până aproape

17 ani, tânărul muncitor agricol
într-o fermă de lângă Miami de-abia
a să se iscălească. Dar dorul de învâ-
tură l-a făcut să lupte cu înverșunare
întru a recâștiga timpul pierdut. Învăța
săgă, seacă, la lucru, în autobuz:
sa să devină actor. Când s-a prezentat
întru prima oară la școala de artă dra-
matică de pe lângă „American Negro
Theater” din New York a fost respins:
tea prost, nu cunoștea îndeajuns
matematica, și dicționa lui avea puter-
ice accente sudice. O nouă perioadă
de eforturi desperate și, în cele din
urmă, Sidney e admis la cursuri. Unul
din primele sale succese, în comedia
„Sistrata” de Aristofan, a atras
peupra lui atenția regizorului progres-
ist Richard Brooks, care i-a oferit un
rol plin de semnificație în filmul „Jun-
ta școlii”. Tema filmului e lupta unui
profesor dintr-un colegiu american pen-
tru a-l abate pe elevii săi de pe calea
angstismului. Atunci când profesorul
amenințat cu moartea de unul din ei,
îlvarea îi vine de la un elev negru pe
care elndva îl făgăduise profund. O pri-
etenie puternică se naște între el și pro-
sor (interpretat de Glenn Ford). Elevul
negru, pe care umilințele l-au putut

capial care i se oferea în filmul „Poveste
despre orașul Phoenix”, deoarece, în
scenariu, eroul, un negru al cărui
fiu este linșat, rămâne pasiv, nu ia
atitudine în fața crimelor comise de
rasisti. „Mai presus de orice mă intere-
sează poziția pe care o ia filmul, poziția
în problemele sociale. Însăși satisfacția
artistică e în funcție de reușita filmului
pe plan social” — declara Sidney Poitier.
Era în preajma realizării filmului
„Porgy and Bess”, ecranizarea a cuno-
scutei opere a lui George Gershwin, în
care deținea unul din rolurile titulare.
Curlnd a avut ocazia să-și manifeste și
practic această poziție, atunci când pe
platoul de filmare s-au făcut simțite
acțiuni discriminatorii față de tehni-
cienii și actorii de culoare. El s-a plasat
în fruntea acțiunii de protest prin care
s-a obținut îndepărtarea rasistilor. Până
și regizorul a fost înlocuit, realizarea
filmului „Porgy and Bess” continuând
sub direcția regizorului Otto Preminger.

De atunci încoace, fiecare din per-
sonajele sale aduce un nou aspect al
dramei omului negru în jungla societății

... și în ecranizarea celebrei lucrări a lui Gershwin, „Porgy and Bess”.

capitaliste, o nouă afirmare a demni-
tății și omeneii sale.

Doi muncitori, unul alb și altul negru,
s-au întâlnit într-o circumstanță din New
York: cel alb e nervos, slab și nesigur,
iar negrul, stăpînit, inteligent și ocro-
titor, îi întinde mîna cu simpatie.
E Tommy, docherul, cel care îl va
învăța pe prietenul său Axel ce înseamnă
curajul și integritatea. Acesta e eroul
filmului „Omul care a învins teama”
al regizorului Martin Ritt. În inter-
pretarea nuanțată a lui Sidney Poitier,
figura lui Tommy capătă într-adevăr
proportțiile prin care-l definea una din
replicile filmului: „Omul trebuie să-și
învîngă teama... Și atunci crește înalt
de zece picioare”.

Pe cei doi eroi ai filmului „Lanțul”
fi unesc la început doar cătușele și ura.
Treptat însă, de-a lungul dureroasei lor
odisei, se naște sentimentul de solida-
ritate și respect reciproc, care-i va face

să întâmpine eșecul cu capul sus. Eva-
darea n-a reușit, dar cei doi puscăriași,
albul și negrul, nu mai sînt niște izo-
lați. Își cunosc acum puterea, își cunosc
dușmanii și prietenii...

În ultimii ani, numele lui Sidney
Poitier a strălucit pe genericul a peste
douăsprezece filme și pe numeroase
afișe ale lui „American Negro Theater”.
Visul lui este acum să treacă de partea
cealaltă a aparatului de filmat, să devină
el însuși regizor, ca să poată transmite
nemijlocit mesajul convingerilor sale.

În ciuda campaniilor defăimătoare
și a boicotului organizațiilor rasiste,
Sidney Poitier și Harry Belafonte sînt
în prezent nume de mare prestigiu.
Publicul din întreaga lume răsplătește
prin simpatia sa nu numai încontestabi-
lul lor talent artistic, ci și atitudinea
lor demnă și curajoasă.

Ana ROMAN

Belafonte cîntă... „Calypso”
al său a detronat isteri-
cul „rock-and-roll”.

Paleta unui itinerar

Dintre toate vehiculele posibile, am recurs la cel mai rapid: fantezia. Și astfel, curînd n-am mai simțit sub pași dalele sălii expoziției de la Muzeul de artă al R.P.R., ci unul din drumurile pietroase ale Siciliei, pe care, iată, o femeie duce în coș aurul viu al portocalelor, cu eleganța străbunicii ei purtătoare de amforă.

„Ghidul”, pictorița Ligia Macovei, asociază vervele căldura lirismului, îndreptîndu-mi privirile către o Italie mult mai complexă decît cea a policromelor afișe turistice.

— Într-o țară în care arta plutește parcă și în aerul respirat, nenumerate sînt tentațiile ieșite în calea penelului. Luptînd cu unele dintre aceste tentații, am căutat să fug de „peisajul în sine”, de acel gen de pinze care puse cap la cap ar alcătui un fel de artă turistică...

Din mijlocul unei vegetații în luptă cu soarele arzător, se îndreaptă parcă spre noi *Păstorul sicilian*, pe al cărui chip adolescența și-a cedat de timpuriu locul în favoarea dirzeniei bărbătești.

— Sicilia, îndeosebi, m-a impresionat foarte puternic și m-a reținut prin natura ei frămîntată, dramatică, reflectată pînă și în fizicul oamenilor.

— Un indirect elogiul portretului?

— Nu însă portretului rupt de mediul înconjurător! Adevăratul drum spre înțelegerea naturii pornește de la oamenii care o însuflețesc. În drumurile mele, care totdeauna mi s-au părut prea scurte față de cît le-aș fi dorit, am învățat să-i iubesc pe italieni și patria lor. Dacă asta se cheamă „documentare”, numește-o așa. În orice caz, deși vrăjită de azurul și soarele mediteranean, din cutia mea de culori nu s-au consumat doar tuburile de albastru și auriu...

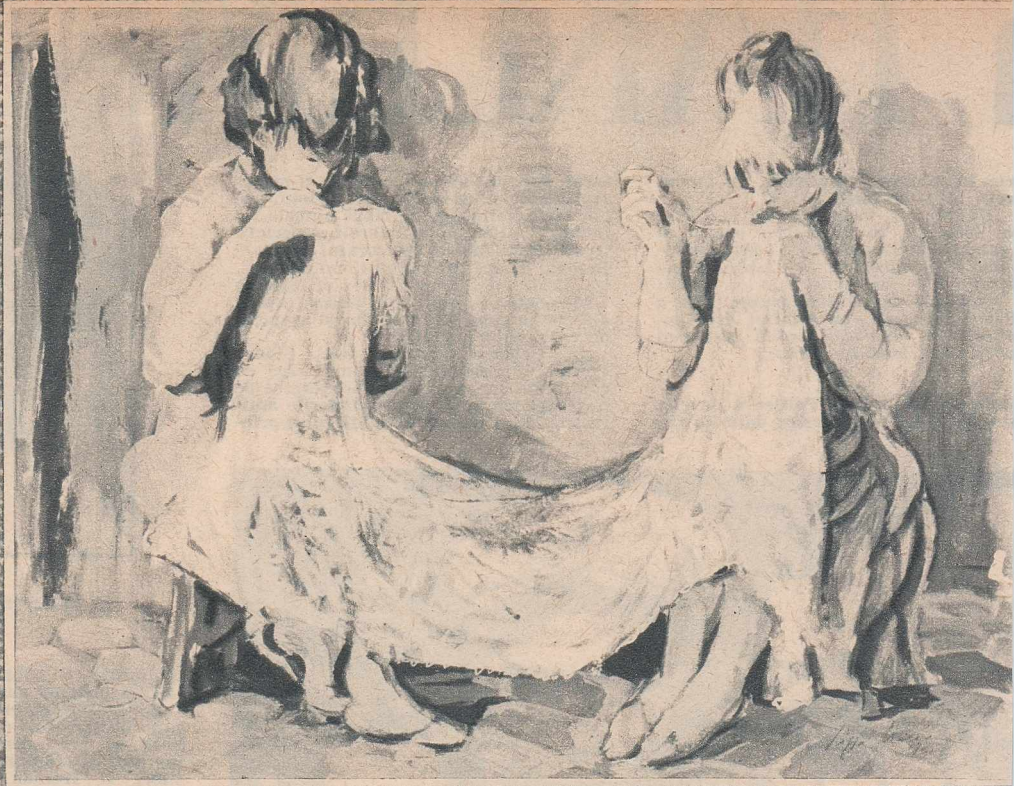
Soarele n-a putut alunga însă umbrele. Iată-l, după ce ne-a îndreptat cu un fascicul de raze către odihnitoarea, prietenoasă *Fînînă de la Taormina*, ne urmărește și pe străvechile străzi ale Chioggiei. De data aceasta luminează o țesătură la ale cărei capete două fete își irosesc privirile, brodînd. N-au trecut de mult vîrsta basmelor, dar de timpuriu au luat acul în mînă. Fetele sînt aplecate asupra modelelor pe care le înfloresc cu mașinală îndemînare; nu comunică între ele decît prin intermediul acestor valuri de pînză care nu se mai terzesc, care dau să le acopere.

Poate chiar în clădirea de alături, *Pe balcon*, o femeie tină ră privește departe, către un punct nedefinit.

— Multe dintre ele visează să ajungă la Roma! Multe nădăduiesc să turneze un film și să fie remarcate de cineva care să le smulgă din strînsoarea balconului provincial...

(Fără să vreau, asociez, compar presupusul lor strigăt interior „La Roma!” cu pateticul „La Moscova!” al „surzorilor” lui Cehov).

În compania „ghidului”, vehiculul fanteziei mă lasă în pragul odăii *Familiei de pes-*

Fete brodînd, la Chioggia.

Tineri în bar, în Cartierul Latin.

Pe bancă, la Paris.

cari sicilieni, odaie discordînd cu exuberanta natură italiană.

Plecată asupra unui detaliu casnic și așezată cu ancestrală supunere în spatele bărbatului, nevasta pescarului nu-și găsește timp pentru reverii. Nici suficientă forță încă de a privi înainte. El însă nu și-a plecat capul (sau poate abia a început să și-l ridice!).

— Chiar și în cele mai aspre condiții de luptă cu viața, oamenii aceștia știu să-și țină fruntea sus. În ciuda tuturor canoanelor religioase care i-au aplecat privirile în pămînt, eu o văd pe nevasta pescarului învățînd să și le ridice!

Lumini și umbre!...

Nici orbitoarele lustre din sălile de primire ale Parisului monden în care descindem prin poarta ramelor din expoziție nu pot ascunde umbrele. Participăm *La un cocteil*. Doamne uscățive, ascunzînd sub vastele pălării un

gol imens și fără remediu, debitează aceleași fraze stereotip convenționale.

— Cine-i grăsunul ăsta cu plastron? — între

— Spune-i, dacă vrei, „domnul de la coțeluri”. N-are nume precis căci, veșnic gura plină, cînd să se mai prezinte? E grăb să devoreze totul. Cuvintele le păstrează doar pentru tranzacțiile financiare. Și atunci, tîntre înghițituri.

Străbatem astfel lumea intrigilor politice a speculațiilor oneroase și a cancanurilor frivole, lumea în care vîrstnicele doamne *Cercei verzi* își pot plăti luxul de a fi însoțiți de tineri bine dispuși în orice „music-hal” din Paris. În lumina fadă a localului, chip dansatoarelor se reduce la o simplă pată de culoare, etalîndu-se în prim plan restul.

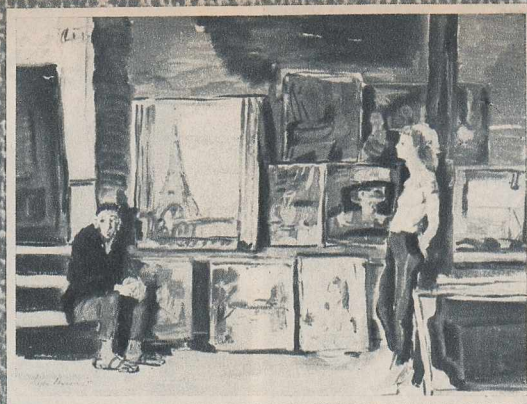
— Cum au ajuns convalescenții ăștia ... *bar, în Cartierul Latin?*

— Convalescenți? Da' de unde! Niște tine

Familie de pescari sicilieni.

Expoziție pe stradă, la Paris.

Cu bicicleta.

Fără lucru, la uzinele Renault.

autochinuiți și anapoda, de parcă ar mânca luturi! Privirile lor se înecă în apa mlăoasă a unei paralizante blazări. Nu sînt răi, dar nici buni la nimic. Îndopați cu „existențialisim” și alte „izme”, n-au forță să facă altceva decît să viseze steril. Îți dai seama, nu ei reprezintă adevăratul tineret de acolo!...

Pe acesta îl întîlnim dînd freamăt sănătos *Portului Honfleur* sau sugerat de fata *Cu bicicleta* care, cu pletele-n vînt, descătușată de tot ceea ce i-ar frîna visele, pedalează avîntat către zarea luminoasă.

Dimineața, o toamnă de aur scaldă străvechile monumente de artă ale Parisului și-și presară frunzele, îndulcind tristețea bătrînei care *Pe o bancă din parc* mai încearcă să se bucure de această atenție a generoasei naturi pariziene.

A naturii care se cere neconținut transpusă pe pînză.

— Nicăieri nu întîlnești mai mulți pictori decît la Paris. Numai în scriptele fiscului sînt înscrși vreo 75.000. În Montmartre e o adevărată înghesuială de șevalete și de oameni gata să-ți dea pe oricît de puțin cartoanele lor! În ciuda faptului că multora aceste tablouri nu le ameliorează starea mizeră, oamenii își iubesc totuși meseria și simt nevoia să-și cînte la nesfîrșit în linii și culori frumusețile calde ale patriei. Chiar dacă uneori un pahar de coca-cola e mai scump decît un tablou, pe paleta lor apar adesea și culorile optimiste...

Mai mult decît optimism, încredere bărbătească în forța colectivului, întîlnim în grupul celor *Fără lucru, la uzinele Renault*: nu niște oameni implorînd un colț de pîine de la direcția uzinelor, ci un grup ferm, tăiat parcă în granit roșu, ce-și revendică demn dreptul la muncă și la viață...

Prin această lume cu lumini dar și cu multe umbre, alternînd lirismul cu ironia, folosind șarja și dîndu-i adesea tăios ascuțit de satiră, m-a condus timp de două ceasuri pictorița Ligia Macovei în expoziția pe care a deschis-o într-una din sălile Muzeului de artă al R.P.R.

La sfîrșit de drum e firească întrebarea: — Considerați ciclul „Peste hotare” încheiat, sau îl veți continua?

— Am încă multe notații care se cer transpuse pe pînză. Deocamdată însă, mă preocupă altceva: doresc să realizez pentru străinătate o expoziție cu tablouri inspirate din realitățile patriei noastre...

Poate că în curînd fetele din Chioggia vor face astfel cunoștință cu luminile vieții tinerelor de pe la noi...

Lucian DUMITRESCU

Moda Mantouri

1

2

3

Piesă de bază în garderoba noastră, haina de iarnă reprezintă o cumpărătură serioasă, care nu se face în care an. Din fericire, creat de modelele în seama de această realitate și nu supun modărilor unor modificări radicale de la un sezon la altul.

În iarna 1961-1962 mantourile se vor menține la o amplitudine moderată, cu linia dreaptă, conică, în fața uneori ușor tratate iar în spate mai evazate cu mâneci de lungime normală și cu umerii rotunziți. Măhainele vor avea guler de blană (măton, vulpe, lutră, ashan) dar se menține și în hainelor fără guler, care pot fi completate în zilele mai reci cu deosebit de modernă esșă din blană, tricot gros sau stoffa mantoului. E vorba așa de o modă practică, ușor de adaptat siluetei fiecăreia și care o numeroase mijloace de actualizare un mantou mai versatil.

O seamă de sugestii interesante pe tema mantoului de iarnă au fost aduse de colecția prezentată de Fabrica de confecții și tricotaie-București. Un reușit exemplu de valoare este noul produs românesc imitația de blană de leopard fără sintetică, îl aduce acasă mantou (foto 1) cu croială simplă, în stilul confecțiilor de blană. Are o linie dreaptă, rever în colț și se închide în nasturi.

Că stoffă de lână grena a fost aleasă pentru acest elegant mantou de iarnă (foto 2) linia lejeră și mânecile cu mono. Gulerul, din astral negru, constituie elementul decorativ.

Mantoul reproduș după model prezentat la Congresul modei de la Berlin, de către creatorii modele din Republica Democrată Germană (foto 3), prezintă o linie modernă originală. E din stoffă flauș albastru cu negru, are guler și cordonul mai jos de talie.

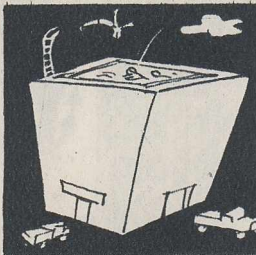
COPACI

ORIZONTAL: 1) Copacul din Borzești — Are un arbore de oțel. 2) Umblă copăcel... copăcel — Pe lângă plopii fără soț (pl.). 3) Strămoșii lui au descins din copaci — Ce ține de rădăcină. 4) Desenatori de cercuri pe copaci — Un car fără lemne! — Din Jep! 5) Pe trunchiul coniferelor — Par scurt. 6) Una și alta! — Populație din Africa — Cămașă rustică. 7) Nu cade departe de copac — Cusătură care unește două bucăți. 8) Pronume — Rezultă din împărțire — Dumneata, altfel spus. 9) „S-au pus la sfat mestecenii de...”, poezie de Esenin — Orașel în Somalia — Întreprinderea forestieră pentru industrializarea lemnului. 10) Bușteni (pl.). 11) Frunzele bradului — Manevrea buștenii. 12) Anini — Din cauza lor nu vezi pădurea.

VERTICAL: 1) Acoperământ... pe copaci — Aceasta. 2) A poposi într-un loc cu turma pentru hrană — Rudă cu motocicletă. 3) Interjecție — Poet român — A vrăji (fig.). 4) Fructul fagului — Navă mică — Strâng în mină. 5) Piatră acră — Oraș cu un tei vestit. 6) „Pădurea” de Ostrovski și „Copacii mor în picioare” de Cassona — Afară de pe terenul de fotbal. 7) Scatlu — Casa boierească, odinioară. 8) Scoarță (pl.) — Hipo. 9) Diviziune de timp — A îmbăta — Comună în raionul Șimleu. 10) Platan — A se vesteji. 11) Sau — Copăci — Frunză de brad. 12) Tisa — Arborii codrului bătrîn.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											
12											

BAZIN CU APĂ ÎN LOC DE ACOPERIȘ

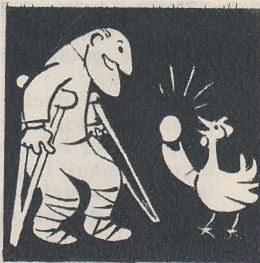
La Moscova se construiește o clădire industrială cu o suprafață de 28.000 mp, amplasată pe un teren de 8,5 hectare, din care o treime va fi acoperit cu spații verzi. Noua întreprindere nu va avea linii ferate de acces, intrucît întregul transport exterior se va face cu autocamioane, iar luminatoarele sau ferestrele în pereții longitudinali vor lipsi cu desăvîrșire, deoarece iluminatul se va face cu lămpi fluorescente.

Acoperișul noii construcții este plan și are forma unui bazin în care vara se va menține un strat gros

de apă pentru protecția contra supraîncălzirii.

GĂLBENUȘUL DE OU ȘI REUMATISMUL

Dr. Coburn, din New York, preocupându-se de problema reumatismului articular, atribuie o importanță specială regimului alimentară și îndeosebi consumului de ouă. După cercetări care au durat mai mulți ani, el a ajuns la concluzia că de reumatism suferă în special indivizii care n-au consumat un număr suficient de ouă în tinerețea lor. Lucrările de laborator efectuate lasă să se întrevadă că în gălbenușul de ou există un factor special

— încă necunoscut — care are proprietăți antiinflamatorii.

Experiențele continuă, urmînd ca ele să lămurească întregul mecanism prin care acționează noul factor antiinflamator și modalitățile în care poate fi folosit în prevenirea reumatismului.

TROTUARE COLORATE

Trotuarele asfaltate utilizate în prezent sînt cenușii, inestetice și se uzează rapid; iarna se produc crăpături, iar vara asfaltul de înmoaie.

Pentru a înlătura aceste inconveniente specialiștii sovietici au creat un nou tip de trotuare din plăci de beton, care pot fi realizate în diferite culori.

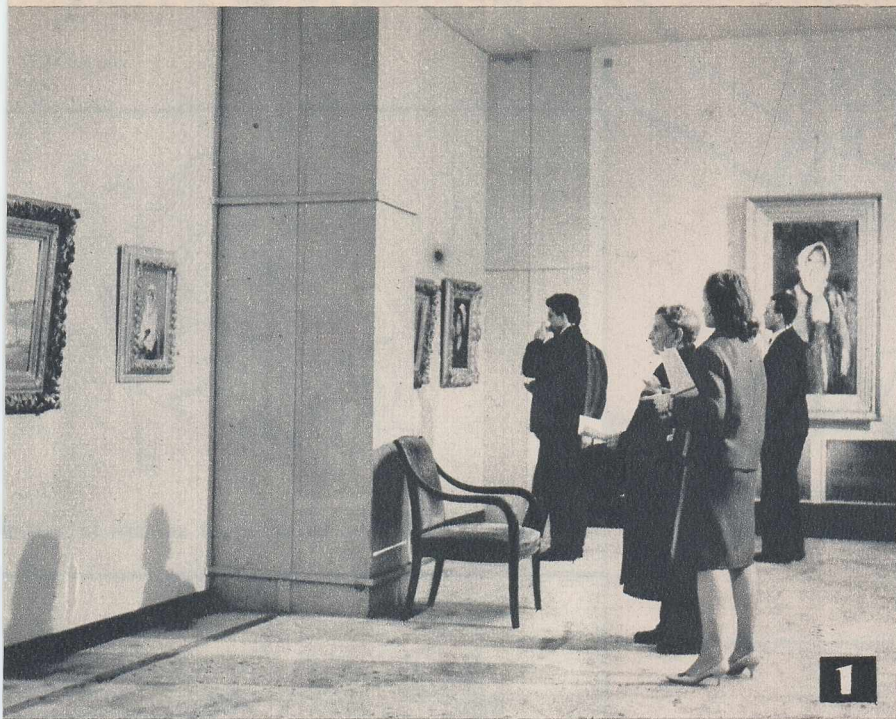
Tehnicienii s-au gîndit și la pericolul uzurii excesive a încălțămîntei, punînd la punct metode pentru mărirea elasticității acestor noi trotuare. De asemenea s-a asi-

gurat micșorarea zgomotului și a cantității de praf. Acest lucru se va obține prin folosirea unui strat superior din ciment adaos de polimeri.

Dezlegarea jocului „AURORA OMENIRII” apărut în nr. trecut

ORIZONTAL:
Neva — Izbîndă. 2) rologiul — Ru. Eol — Baltazar. Migăi — Ea — A. 5) B — Arde — Sere. 6) RA — Mine — Ș. se. 7) E — Materie. 8) Cota — Mîin. 9) Bara — Vi — F. 10) Ada — O. Tinere. 11) Neruda. N — Gal. 12) Ut. Meridiane. 13) Siber — Olga.

fotocronica FLACARII

1 Deschisă la Paris în Zilele culturii românești, expoziția „Arta românească din secolul al XIX-lea și până în zilele noastre” s-a bucurat de o caldă apreciere atât din partea vizitatorilor cât și din partea criticilor de artă. Fotografia înfățișează colțul Grigorescu din expoziție.

2 În timpul vizitei sale în capitala Uniunii Sovietice, savantul italian Petrucci, cunoscut pentru importanța sa experiență de dezvoltare a unui embrion în afara corpului omenesc, a ținut o conferință în fața studenților Facultății de biologie a Universității „Lomonosov”.

3 Cu prilejul „Zilei Algeriei”, în piața centrală din Tunis a avut loc un impresionant miting de solidaritate cu lupta poporului algerian pentru libertate și independență.

4 Pe aici au trecut huliganii fasciști din Berlinul occidental. Continuându-și acțiunile provocatoare, ei au devastat recent căminul Uniunii Tineretului Liber German, din Berlinul occidental, distrugând mobila, rupând tapetele, făcând ferfeniță cărțile și desenind pe pereți zvastici.

Micul comentariu

CONTRACTUL

de Florica ȘELMARU

Iegerile vest-germane au avut loc la 17 septembrie. A fost nevoie de peste o lună și jumătate pentru ca între conducerea Uniunii creștin-democate, care și-a pierdut majoritatea absolută în parlament, și conducerea Partidului liber-democrat, devenit, cum se une, „arbitru al situației”, să intervină înțelegere în vederea formării unui guvern de coaliție. Părăsind cancelaria federală, unde Adenauer convocase la nouă o reuniune a reprezentanților celor două partide, Mende, președintele partidului liber-democrat, a comunicat arștilor că acordul este fapt împlinit. El a refuzat însă orice relatare asupra conținutului înțelegerii realizate, declarând că mai întâi trebuie să informeze popul parlamentar al partidului său... ceea ce n-a împiedicat agențiile de

presă să difuzeze, puțină vreme mai târziu, prevederile proaspăt încheiatului contract de coaliție.

Faptul că negocierile dintre Adenauer și Mende s-au prelungit atât de mult de vreme, s-au desfășurat cu atâtea ieneli și poticneli a însemnat oare că între parteneri s-au dezbătut ascuțite divergențe programatice, că noii veniți în anticamera puterii s-au străduit să atragă pe bătrânul cancelar spre poziții mai realiste, spre rezolvări pașnice, prin negocieri în problemele litigioase? Nimic mai îndoielnic — dovadă înșirș termenii contractului de coaliție care, cu fidelitate, reproduce principalele jaloane ale politicii de până acum a Bonnului. Astfel, înțelegerea se referă la reunificarea Germaniei — nu ca la un obiectiv de atins prin tratative și

cooperare între cele două state germane ci, din nou, ca la un pretext pentru evitarea oricăror tratative și oricărei cooperări. În același spirit, acordul exprimă intenția viitorilor guvernanți de a se crampona mai departe, în mod nerealist și primejdios, de Berlinul occidental, deși acesta face parte organic din teritoriul R.D.G.; intenția, de asemenea, de a persevera în atitudinea ostilă față de R.D.G.; intenția de a continua să nu recunoască frontiera Oder-Neisse ș. a. m. d. În plus, acest document programatic oferă aliaților — perspectiva integraționistă, adică a restrîngerii suveranității; populației vest-germane — perspectiva („neînfrizată”, se precizează în corespondențele agențiilor de presă) unei legi cu privire la „starea excepțională” în R.F.G.... Această orientare a contractului de coaliție dintre cele două partide nu trebuie să mire: încă de la sfârșitul lui martie, la Congresul Partidului liber-democrat, cuvîntarea rostită de Mende arăta că, deosebi în ceea ce privește politica internațională, punctele de vedere ale acestui „opozant” nu se deosebesc prea mult de acelea ale cancelarului federal.

Atunci, de ce aproape șapte săptămîni de tratative?

Pentru că politica spiritului de revanșă, a obstrucției la tratative, a cursei înarmărilor, politica războiului rece și care nu s-ar da în lături nici de la unul cald, într-un cuvînt politica pe care de ani de zile o duce Bonnul este compromițătoare. Nici conducătorii creștin-democrați și cu atât mai puțin „opozanții” lor de ieri și partenerii lor de azi, conducătorii liber-democrați, nu ignoră că împotriva acestei politici se formulează critici energice în opinia publică din întreaga lume, inclusiv Germania Federală. În cercurile politice de pretutindeni, inclusiv guvernele ale unor țări occidentale aliate cu Republica Federală. Inițial, Partidul liber-democrat își și condiționase participarea la guvern de îndepărtarea din postul de cancelar a lui Adenauer. În cele din urmă s-au mulțumit cu demisia lui von Brentano. Cu acest preț modest (plus cinci posturi de miniștri și cinci de secretari de stat) reprezentanții liber-democrați au dat palma și au încheiat contractul.

Ale cărui prevederi — dacă vor constitui într-adevăr jaloanele activității viitorului guvern — nu vor aduce nimic bun. Nici păcii generale, nici securității europene, nici însăși populației din Germania occidentală.

FLACĂRA

Revistă social-politică și literar-artistică

Anul X — Nr. 45 (337)
11 noiembrie 1961

REDACTIA:
BUCUREȘTI
PIAȚA ȘCINTEII

Căsuța poștală: 3507
of. 33, Tel. 17.60.10,
int. 1744

ABONAMENTE:

la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

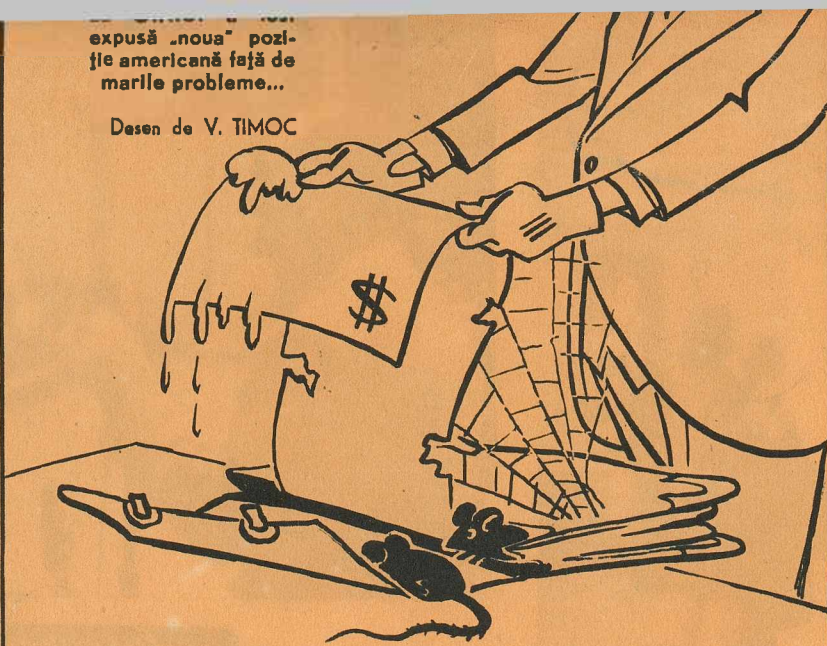
PREȚUL
ABONAMENTELOR:

3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

UMOR

expusă „noua” poziție americană față de marile probleme...

Desen de V. TIMOC

ÎNREGISTRAT PE BANDĂ...

de ARNO

- Altfel, nevasta mea nu crede că am fost la sedință

Insolețta marionetel katangheze Chombe se explică prin îngăduința comandamentului D.N.U.

(Ziarele)

- Pușorule, ce să-ți mai dea nenea ca să fii cuminte?...

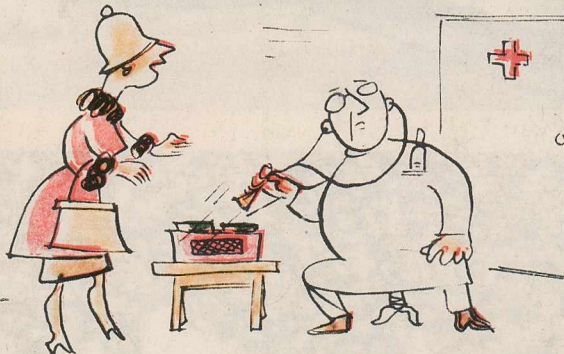
Desen de V. TIMOC

Adenauer depune mari eforturi pentru a-și păstra postul de cancelar...

Adenauer: Înțelegeți că nu-mi pot părăsi „postul”!...

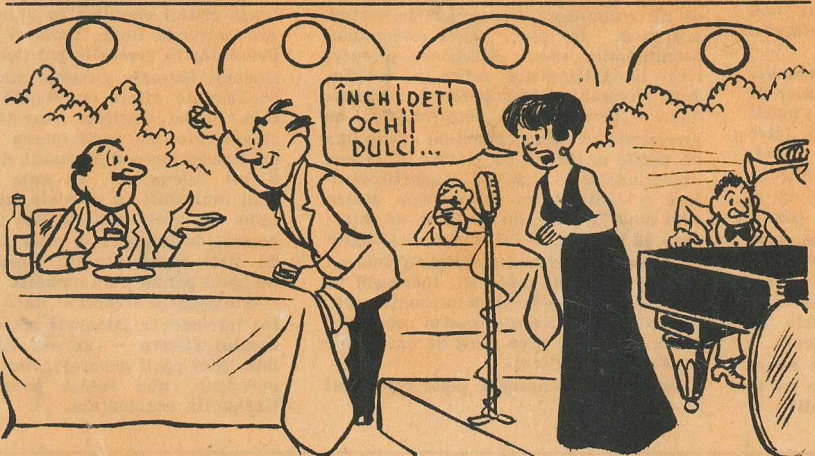
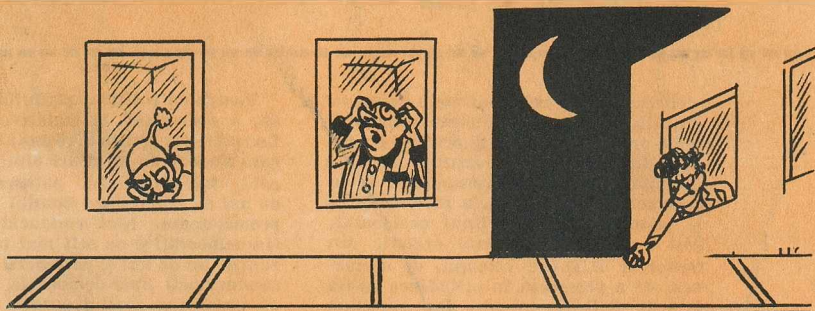
Desen de A. POCH

- Tov. doctor, vă rog să-mi dați o scutire pentru soțul meu. Ascultați cum tusește!

Fără cuvinte.

- Bine, dar bucata asta a cîntat-o de patru ori într-un ceas!
- Ce să facem?! Trebuie să ne gîndim și la locatarii din bloc care poate vor să doarmă.

Desen de Fred GHENĂDESCU

Fără cuvinte.

- Vecine n-ai chef să înregistrezi la ora asta și puțină muzică de ferăstrău?